

**RADIO SCHILLER den 16. januar
2017:**

**1. del: Briterne forsøger at
bremse Trump med LaRouche-
behandling//**

**2. del om at bygge Kra-
kanalen i Thailand og
Transaqua-projektet omkring
Tchadsøen i Afrika**

Med formand Tom Gillesberg

1. del:

2. del:

**NYHEDSORIENTERING JANUAR
2017:**

Farvel til krigens paradigme?

Hvad vi skal gøre – nu!

I USA, i lighed med Danmark og andre lande, er der nogle helt afgørende ting, der må gennemføres, som Lyndon LaRouche har fremført som fire nødvendige love, der må implementeres omgående.

1) Der skal indføres en Glass/Steagall-bankopdeling, men under den overskrift er der mange andre ting, der må ske. Man må gå igennem bankernes og finansverdenens aktiviteter i lighed med det, man gjorde i USA, da Roosevelt blev indsat som præsident, så man får rensset op og får adskilt tingene i legitime finansielle aktiviteter, der er vigtige for realøkonomien, og så spekulation, som skal helt ud af de normale banker. Man vil så få nogle mindre almindelige banker, som man kan hjælpe, hvis de får problemer, mens alle de andre spekulative aktiviteter ikke får lov til at belaste staten og skatteyderne, når de får problemer pga. fejlslagne spekulationer. Derefter skal der

2) skabes kredit til investeringer. Staten må gå ind og regulere det ovenfra og i den udstrækning, det er nødvendigt, med statslige kreditter sikre, at der bliver foretaget de nødvendige investeringer i samfundet og dets produktive aktiviteter. Det skal bl.a. udmønte sig i

3) store infrastrukturprojekter, der kan opgradere hele økonomien. Man kan bare se på de enorme investeringer, Kina har foretaget siden 2008, hvor Kina har brugt over 1000 mia. dollars om året på infrastruktur og i dag har verdens største og bedste netværk af højhastighedstog. Programmet for Den Nye Silkevej er da også centreret om opbygning af grundlæggende infrastruktur, ikke blot i Kina, men i stadig større dele af verden. Når det gælder Danmark, har vi et forældet jernbanenet, der skal fornyes i form af et nationalt magnettognet eller højhastighedstognet i forbindelse med bygningen af en Kattegatbro. Vi skal så hurtigt som muligt

*have bygget den faste forbindelse over Femern Bælt og en Helsingør/Helsingborg-forbindelse. Der er masser af motorveje og andre projekter, der bare venter på at blive bygget. Der er så meget, der skal bygges, at vi kommer til at planlægge, hvordan vi kan få nok kvalificeret arbejdskraft og byggekapa-
citet for at kunne få alle de mange projekter realiseret. Alle disse projekter er nødvendige som en del af at løfte den danske økonomi op på et højere produktivitetsniveau, og samtidig skal vi have langt mere gang i forskning og udvikling.*

Download (PDF, Unknown)

Britisk efterretningstjeneste snubler over sine egne løgne

Den britiske efterretningstjenestes rolle i at køre den svingagtige kampagne for at male Donald Trump som en farlig agent til Rusland og Vladimir Putin, der angiveligt er i gang med at undergrave amerikansk frihed og demokrati, er gået det bekendte »ét skridt for vidt«. Husker I hærens chefrådgiver Joseph Welch i McCarthys høringer om USA's hær i 1954 (senator Joseph McCarthy indledte undersøgelser af angivelig kommunistisk aktivitet i hæren), mod slutningen af Truman/McCarthys antikommunistiske heksejagter? Da McCarthy angreb en ung jurist i Welch's advokatfirma for at være kommunist, fordi han havde været i Advokaternes Laug, svarede Welch: Nu er De gået for vidt. Har De trods alt ingen anstændighed i livet? Har De ingen anstændighed tilbage?« Denne ordveksling gjorde det grundlæggende set af med denne

del af den beskidte, britiske operation for at sønderrive arven efter Franklin Roosevelt i Amerika – selv om andre britiske operationer fortsatte i andre former frem til i dag.

I går konfronterede Donald Trump vor tids »Joseph McCarthy'er« i det amerikanske pressekorps, og i det amerikanske efterretningssamfund, samtidig med, at det afsløredes, at denne beskidte operation lige fra begyndelsen er blevet styret af den britiske efterretningstjeneste. Et 35 sider langt dokument, som websiden BuzzFeed har offentliggjort, og som CNN dernæst har fremmet, aftenen før Trumps pressekonference, og 10 dage før hans indsættelse, er fuldt af hysteriske påstande, der med lethed kan bevises at være fabrikerede løgne. Ikke alene siger disse påstande, at Trump arbejdede hånd i hånd med Putin for at hacke Demokraternes Nationalkomite og John Podestas (Hillary Clintons kampagneleder) e-mails, og dernæst spredte de hackede e-mails via Wikileaks, men de påstår også, at Trump blev afpresset af Putin med videoer af Trump, der boltrer sig med prostituerede i Rusland, og endda urinerer på en hotelseng, som Barack Obama havde sovet i.

I sin pressekonference naglede Trump den forræderiske kendsgerning i denne operation. Hvis denne platte rapport var blevet offentliggjort af efterretningstjenesterne, sagde han, »ville det være en enorm plet på deres generalieblad, hvis de rent faktisk gjorde det ... Jeg synes, det var en skændsel ... en skændsel, at efterretningstjenesterne tillod sådanne informationer, der viste sig at være så forkerte og falske, at komme frem. Jeg synes, det er en skændsel, og jeg siger, at det er noget, nazi-Tyskland ville have gjort, og også gjorde. Jeg synes, det er en skændsel, at information, der var forkert og falsk og aldrig fandt sted, blev offentliggjort.« Da CNN krævede retten til at respondere til Trumps fordømmelse af deres deltagelse i fupnummeret, afskar Trump dem med: »Ikke jer. Jeres organisation er forfærdelig.«

Men Trump identificerede imidlertid ikke ophavsmændene til løgnene – de britiske efterretningstjenester. Materialet er så

tydeligt falsk, at *New York Times*, der har været i centrum for kampagnen for at miskreditere Trump som et russisk aktiv, erkendte, at »Topefterretningsfolks beslutning om at give præsidenten, den nyvalgte præsident og den såkaldte Ottebande – Republikanske og Demokratiske ledere i Kongressen og efterretningsudvalgene – materiale, som de vidste ikke var bekræftet og var ærekrænkende, var ekstremt usædvanlig. Den tidligere britiske efterretningsofficer, der indsamlede materialet om hr. Trump, anses for at være en kompetent og pålidelig operatør med udstrakte erfaringer i Rusland, sagde amerikanske regeringsfolk. Men han videreformidlede det, han hørte fra russiske informanter og andre, og det, de fortalte ham, er endnu ikke blevet undersøgt af den amerikanske efterretningstjeneste.«

Faktisk rapporterede *New York Times* den 6. jan., at den officielle rapport, der i sidste uge blev offentliggjort af amerikanske efterretningstjenester, og som anklagede Putin for at undergrave det amerikanske valg, også kom fra britisk efterretningstjeneste, der »advarede om, at Moskva havde hacket sig ind i Demokraternes Nationalkomites computerservere, og havde givet deres amerikanske modparter besked«.

Men dette er præcis, hvad Lyndon LaRouche i mange, mange år har rapporteret, med hensyn til amerikansk efterretningstjenestes underdanighed over for Det britiske Imperium; især under Bush og Obama. Det var til syvende og sidst briterne, der trak USA ind i krig med Irak, baseret på Tony Blairs »udmajede« efterretningsrapporter om Saddam Husseins ikkeeksisterende masseødelæggelsesvåben; ind i en krig mod Libyen, baseret på britisk efterretningstjenestes løgne om Gaddafi og de al-Qaeda-tilknyttede, libyske »frihedskæmpere«; og de igangværende krige mod Syrien og Yemen, baseret på løgne fra de samme, britisk-saudiske netværk, der støtter terrorister i hele Sydvestasien, med det formål at gennemtvinge »regimeskift« mod sekulære regeringer.

I går sagde Trump, at, »hvis Putin synes om Trump, ved I så hvad? Det kaldes en fordel, ikke en ulempe«, og beskrev den presserende nødvendighed i at samarbejde om at nedkæmpe terrorisme. Det samme er tilfældet med venskab med Kina og Xi Jinpings Nye Silkevejsinitiativer i hele verden, og som Trump ligeledes må tilslutte sig, som kernen i USA's udenrigspolitik.

I går var et team på flere end 20 medlemmer af LaRouche Politiske Aktionskomite på Capitol Hill, hvor de mobiliserede Kongressen til omgående at vedtage Glass-Steagall og i særdeleshed krævede, at både Demokrater og Republikanere holdt Trump fast på sit løfte under kampagnen om at implementere Glass-Steagall og omdirigere statskredit til at genopbygge den industrielle og landbrugsmæssige infrastruktur, samt genoprette nationens forfølgelse af en opnåelse af fusionskraft, udforskning af rummet og de fremskudte grænseområder for menneskelig viden. Intet mindre end dette kan sætte verden tilbage på en kurs, der er i overensstemmelse med menneskelig værdighed.

Foto: Et luftfoto af Government Communications Headquarters (GCHQ), Regeringens Kommunikationshovedkvarter, i Cheltenham, Gloucestershire. GCHQ er en af tre efterretningstjenester i Storbritannien, med fokus på kommunikations-efterretninger, tilsvarende det amerikanske NSA. [GCHQ/Open Government License]

**Ligesom Knud den Store kan
oligarkerne heller ikke**

standse tidevandet

Leder fra LaRouchePAC, 29. november, 2016 – De revolutionære forandringer, der fejer hen over de vestlige nationer, fremprovokerer hysteri blandt de afdankede, miskrediterede nationale ledere i Europa og USA. Brexit, valgnederlaget for Obamas og Hillarys plan for krig med Rusland og Kina, Filippinernes oprør mod Obama, og den ene europæiske nation efter den anden, der afviser de anti-russiske sanktioner og dæmoniseringen af Putin – disse ting og mere endnu repræsenterer en erkendelse i hele Vesten af, at deres lederskab har været kontrolleret af finansoligarker og krigsgale neokonservative, som ikke længere kan tolereres. Imperiet er i færd med at smuldre – men 'the Lords' vil gå til yderligheder, selv til atomkrig, for at redde Imperiet, med mindre de erstattes, før det kommer dertil.

Det kommer ikke som nogen overraskelse, at briterne rejser sig til forsvar for Imperiet på den mest åbenlyse og frastødende facon. Tony Blair har, efter at Englands egen Chilcot-undersøgelse har afsløret hans ulovlige aggressionskrig i Irak, baseret på løgne, meddelt, at han vender tilbage til politik for at redde sin døende race. En amerikansk officer, der skriver på oberst Pat Langs Sic Semper Tyrannus-blog, indfanger måske ironien bedst: »Jeg bemærker også, at, i UK har Tony Blair lettet på sit kistelåg og hjemsøger atter Londons gader med den hensigt at omstøde Brexit. Ser vi et mønster her? Internationale eliter, der ikke er tilfredse med bønder på begge sider af Atlanten, der gør oprør?«

På onsdag vil det britiske parlament debattere Tony Blairs forbrydelser, en debat, som har gjort Blair-tilhængere i Labour-partiet hektiske over den yderligere afsløring af deres medskyldighed i ødelæggelsen af Sydvestasien og Europa.

Ligeledes fra UK ser tidligere, konservative regeringsminister Ken Clark hen til den ynkværdige Angela Merkel som det sidste

'store hvide håb' for Det britiske Imperium: Merkel er, skriver han, nu, da USA er blevet »tabt« til Trump, »den eneste politiker, for hvem det lykkes at holde traditionen med vestligt, liberalt demokrati i live«. Hvis det, der er sket med Vesten, skal være »vestligt, liberalt demokrati«, så er folk tydeligvis parat til at dumpe det.

Dette hysteri går så langt som til den uddøende races respons på det nederlag for terrorisme, der finder sted i Aleppo. I takt med, at Rusland og Syrien tilsammen demonstrerer, at terrorisme rent faktisk kan besejres og befolkningen befries fra barbari, reagerer de vestlige medier med rædsel og insisterer på, at Rusland og Syrien er problemet, og ikke terroristerne. Frankrig har, under det til undergang dømte Hollande-regime, endda indkaldt til et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd, for at fordømme Syrien.

Men tidevandet kan ikke standses. Bag bølgen af fornuftig tankegang i Vesten ligger der en voksende erkendelse af, at Rusland og Kina har indført et nyt paradigme, baseret på win-win-samarbejde omkring den fysiske udvikling af nationer og områder i hele verden. På alle kontinenter afholdes der konferencer om den Nye Silkevej, som Xi Jinping har igangsat, og som analyserer den eksisterende og potentielle infrastrukturudvikling, der forbinder nationer gennem fælles fremskridt og gennem at udveksle og være fælles om de bedste og mest kreative traditioner i deres respektive kulturer.

LaRouche-organisationen har initieret og ført kampagne for disse ideer i et halvt århundrede. Nogle mennesker godtager det pessimistiske og løgagtige synspunkt, at en relativt lille organisation ikke kan have været ansvarlig for sådanne globale forandringer – men disse mennesker forstår ikke den kraft til at ændre historiens gang, som ideer er i besiddelse af, og som er langt større end »forbindelser« til folk ved magten.[1] Sandheden afsløres gennem historiens lange buer, og verden oplever nu den tordnende lyd fra en historisk tidevandsbølge. Hvilken retning, den efterfølgende opvågningen vil tage, afhænger

af kraften i kreativiteten og den klassiske kultur, som verdens befolkning, og især USA's befolkning, vedtager.

Som Friedrich Schiller, frihedens digter, skrev:
»Menneskeværdet er i dine hænder lagt; dets vogter vær. Med dig det synker, med dig det løftes.«

»Knud irettesætter sine hoffolk ved bølgerne«, af Alphonse-Marie-Adolphe de Neuville.

[1] »Lad alle mænd vide, hvor tom og værdiløs kongers magt er. For der er ingen anden, der er navnet værdigt, end Gud, som himmel, jord og hav adlyder.«

Således skal ifølge legenden Knud den Store have sagt, da han, for at modbevise sine smigrende hofmænds udtalelse om, at han var »så mægtig, at han kunne befale havets bølger at trække sig tilbage«, fik sin trone båret ud til havets kyst og siddende på den befalede bølgerne at trække sig tilbage, da tidevandet kom ind. Hvad de naturligvis ikke gjorde.

Et nederlag for Obama over JASTA-loven kan blive begyndelsen til Det britiske Imperiums fald

Leder fra LaRouchePAC, 27. sept. 2016 – En afgørende kamp mellem to, globale magtstrukturer – Det britiske Imperium og dets internationalt bankerotte finansoligarki på den ene hånd, og det nye paradigme for udvikling, centreret omkring Kina,

Rusland og de kræfter, der er knyttet til LaRouche-bevægelsen i USA og Europa, på den anden – afgøres netop nu i USA. Det amerikanske Senat skal efter planen afholde en to timer lang debat onsdag morgen, og derefter stemme, for at tilsidesætte, og dermed ugyldiggøre, den britiske marionet Obamas forræderiske veto af Loven om Retsforfølgelse af Sponsorere af Terrorisme (JASTA), der ville gøre det muligt for amerikanske ofre for 11. september at anlægge sag imod de saudiske kongelige, der finansierede og dirigerede terrorangrebet mod USA den 11/9. Det er de samme sponsorer af grundlæggende set alle efterfølgende terrorbevægelser i hele verden, inklusive de terroriststyrker, der ødelagde Irak og Libyen, og som forsøger at gøre det samme i Syrien.

De, der forstår, at menneskehedens skæbne, selve civilisationens skæbne, er under trussel fra dette britisk/saudiske udyr, mobiliserer internationalt for at udøve pres og give opmuntring til medlemmer af USA's Kongres, der tidligere enstemmigt vedtog JASTA-loven, for at de skal gå op imod præsidentens forræderiske veto, der placerer Obama solidt på terroristernes side, og ligeledes på deres Riyadh- og Londonbaserede sponserers side.

En massiv mobilisering af Imperiets håndhævere er blevet indsat i kampen. Saudierne spenderer mere end \$250.000 om måneden i kampen mod JASTA-loven og hyrer magtfulde lobbyister til at intimidere Kongressen. De har også truet store, amerikanske selskaber med at lukke deres enorme aktiver i det saudiske kongedømme og krævet, at de bruger deres indflydelse til at true kongresmedlemmer til at opretholde Obamas veto. Ifølge Politico har GE, Dow Chemical, Boeing og Chevron, og muligvis andre, allerede tilsluttet sig forsvaret af Imperiets terroriststyrker imod amerikanske ofre for denne terror, ved at lægge pres på kongresmedlemmer for at opretholde Obamas veto, med løgne om, at loven vil føre til en masseflugt af internationale virksomheder og til kapitalflugt fra USA, og til den amerikanske økonomis kollaps.

Realiteterne bag denne kamp er den umiddelbart forestående fare for en global krig og økonomisk kaos, hvis USA fortsætter sin geopolitiske konfrontation med Rusland og Kina. USA's forsvarsminister Ash Carter – der fremover bør kendes som »Atom-Ash« Carter – optrådte i dag på Minot Flyvebase i North Dakota, en strategisk atomvåbenbase. Stående foran et B52-atombombefly erklærede Carter, at USA må udskifte og modernisere hele sit atomvåbenlager for at konfrontere det, han beskrev som en reel trussel om et angreb fra Rusland eller Nordkorea – selv, hvis det skulle være et konventionelt angreb uden atomvåben. Obama har tidligere annonceret et \$1 billion stort program til modernisering af nogle af USA's atomvåben. Nu har »Atom-Ash« udvidet dette yderligere for at imødegå en ikke eksisterende trussel, alt imens Obama og Carter deployerer amerikanske, strategiske styrker langs hele den russiske grænse i Europa og langs den kinesiske grænse i Asien, en trussel, der er uden fortilfælde, mod disse landes sikkerhed.

Det bør heller ikke overraske nogen, at Carter også lagde blæk til et brev til Kongressen med krav om, at de opretholdt Obamas veto af JASTA og hævdede, at loven ville udgøre en fare for vore militære udflugter i hele verden.

Samtidig rapporterer Reuters, at unavngivne embedsfolk fra Obamaadministrationen har informeret dem om, at USA overvejer at levere skulderbårne antiluftskytsmissiler (Manpads) til oppositionen i Syrien, og muligvis endda jord-til-luftmissiler (SAMs). Et sådant træk ville klart bringe verden nærmere til en verdenskrig.

Bag denne krigens og terrorens vanvid står Imperiets bankerotte banksystem. I takt med, at Deutsche Bank smuldrer, ryster truslen om smitte fra kollapset af deres derivatportefølje – den største i nogen bank i verden – allerede fundamentet for hele systemet.

Problemet i dag er, sagde Lyndon LaRouche, at USA som nation

for det meste og i vid udstrækning kontrolleres af det britiske imperiesystem; masse mordere, som vi hader. Vi er i færd med at mobilisere grupperinger af mennesker i USA, der er passende til at få jobbet gjort: vedtagelsen af den lov, der vil begrave briterne. Hvad er britisk? Obama! Vi må samle de kræfter, der vil få jobbet gjort, med at sikre, at Obama ikke vil stå i spidsen for USA's politik, og med vedtagelsen af at tilsidesætte JASTA-vetoet, befinder vi os på randen af at opnå den nødvendige margin for en succes, for at få kræfterne til at ødelægge Det britiske Imperium, hvilket vil sige Obama, og, i de kommende dage, tage kontrollen over den politiske beslutningstagning i USA tilbage.

Spørgsmålet er det følgende: Kan vi, imellem os, med Kina og Rusland som allierede, samle de tilstrækkelige styrker til at overvinde dette onde?

Vi er i færd med at orkestrere en afgørelse, der vil bestemme verdens skæbne, sagde LaRouche. Vi må have førende kræfter med tilstrækkelig styrke til at bringe til fald briterne, saudierne: de onde mennesker. Vi er muligvis ikke de bedste mennesker, men vi er menneskelige!

Foto: Obama besøger sin herre umiddelbart efter sin indsættelse i embedet, for at påbegynde sit eftermæle som en britisk agent. (flickr/whitehouse, Pete Souza, 1. april, 2009.)

48 timer til at forme verdens

fremtid

Leder fra LaRouchePAC, 25. sept. 2016 – Søndag var Lyndon LaRouche meget ligefrem over for kolleger under en diskussion om præsident Obamas forræderiske veto imod JASTA (Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme) sidste fredag, og om udsigterne til, at Senatet og Repræsentanternes Hus i begyndelsen af denne uge vil vedtage at tilsidesætte – dvs. ugyldiggøre – dette veto: »Vi vandt, og nu må vi sørge for, at det gennemføres.«

Præsident Obamas JASTA-veto var en forræderisk handling imod USA, og især imod dem, der mistede livet, mistede deres kære og deres helbred i begivenhederne den 11. sept., 2001. Med denne ene handling erklærede præsident Obama sin loyalitet over for de anglo-saudiske kræfter bag angrebene 11. september, og erklærede sig selv for en fjende af USA. Den forestående afstemning i Senatet, og dernæst i Huset, er derfor en prøve for andet og mere end blot en vital lovgivning, der ville gøre det muligt for ofrene for 11/9-angrebene at fremstille deres sag i retten imod det saudiske monarki, vigtigt, som dette i sig selv er. Det er også en prøve for, hvorvidt USA som nation er rede til at rejse sig imod imperiekræfterne og de kræfter, der er for krig, på et tidspunkt, hvor selve menneskehedens overlevelse står på spil.

Hvis det skulle lykkes præsident Obama og hans ejere i London og Riyadh at slippe godt fra at knuse JASTA, efter at begge Kongressens huse, gennem enstemmig konsensus, vedtog at sætte loven i kraft, hvad skulle så stå i vejen for, at han lancerer en krigsprovokation imod Rusland, der kunne føre til menneskelig ødelæggelse i et termonukleært holocaust? Dette er i realiteten, hvad der står på spil i de aktuelle opgør i Syrien og Ukraine.

På lignende måde truer Obama med at optrappe konflikten i det asiatiske Stillehavsområde, imod Nordkorea og Kina, hvor en

lignende krigsfare allerede volder dette områdes ledere store bekymringer.

I løbet af weekenden opfordrede LaRouche til en total mobilisering af patriotiske kræfter, med henblik på at oversvømme Kongressen med telefonopringninger, e-mails og andre kommunikationer, med krav om, at JASTA skal træde i kraft gennem en overvældende flertalsafstemning for at tilsidesætte vetoet. JASTA er vejen til langt om længe at komme frem til sandheden om den saudiske og britiske hånd bag 11. september. Det ville genindsætte det saudiske monarki som anklagede i en amerikansk statslig domstol i New Yorks Sydlige Distrikt, og underkaste dem undersøgelse og retssag.

Vedtagelsen af at tilsidesætte Obamas veto af JASTA kan finde sted, hvornår det skal være, når Senatet igen træder sammen mandag. Ethvert individ og enhver institution, der værdsætter dem, der mistede livet i 11. september-angrebene og under den efterfølgende redningsaktion på Ground Zero, må sørge for, at Senatet, og dernæst Huset, leverer et overvældende nederlag til Obama, og til de saudiske og britiske monarkier.

Ifølge de seneste nyhedshistorier i *The Hill* og i andre medier, har det saudiske monarki hældt \$9,4 mio. ind i lobbykampagnen for at bekæmpe JASTA – og samtidig lyver de og hævder, at de intet havde med 11/9 at gøre. Tidligere valgte repræsentanter, inklusive Trent Lott og John Breaux, er kommet med på det saudiske monarkis lønningsliste gennem K Street lobbyfirmaer, og således defineret sig selv som »fremmede agenter«, der arbejder for en fjendtlig magt. Under Anden Verdenskrig blev Prescott Bush, fader til George H.W. Bush og farfar til George W. Bush, retsforfulgt under Loven om at Handle med Fjenden, pga. af sit forretningssamarbejde med Hitlers Tyskland. Vil nutidens forrædere få lov til at slippe godt fra den samme forbrydelse med samarbejde med fjenden?

Nedlæggelsen af veto mod JASTA udgjorde en »stor forbrydelse og misgerning«, som påbyder en omgående rigsretssag imod

præsident Obama. Man kan ikke forsøge at mørklægge den værste terrorgrusomhed, der nogen sinde har fundet sted på amerikansk jord, og slippe godt fra det, især ikke, når man er USA's præsident og har aflagt ed på at overholde Forfatningen. I betragtning af præsident Obamas historie med massedrab, kan ingen sove roligt, før JASTA er blevet sat i kraft gennem et overvældende flertal i begge Huse. De næste 48 timer kunne meget vel afgøre USA's og menneskehedens skæbne. Tiden er ikke til at undfly sit ansvar.

Ring til dit kongresmedlem i dag! Kræv, at Obamas veto underkendes: 202-224-3121

Nogen spørgsmål? Kontakt os (USA: 800-929-7566).

Foto: Obama fingerer sympati for de myrdede under 11. september, alt imens han frem til i dag beskytter saudierne. (flickr/whitehouse: Photo by Pete Souza, May 14, 2014)

SMID DEN ELENDIGE KARL UD NU!

Leder fra LaRouchePAC, 23. sept. 2016 – Sent i eftermiddag sendte præsident Obama en besked til USA's Senat om, at han nedlagde veto imod JASTA-loven. Hans detaljerede, løgnagtige forklaring understreger blot pointen: Præsidenten for De forende Stater har begået højforræderi imod 11. september-overlevende og familierne til ofrene, imod det amerikanske folk og imod udraderingen af den terroristsvøbe, der hjemsøger denne planet som helhed. Dette er ikke mindre end et tilfælde af »alvorlig forbrydelse og misgerning« (som der står i USA's Forfatning), der kræver, at han omgående afsættes ved en rigsretssag. Saudierne og deres britiske partnere i grusomhederne den 11. september er De forenede Staters fjender, og præsident Obama har, gennem sine handlinger, gjort

det klart, at han er mere loyal over for disse, vor nations fjender, end han er over for USA's borgere og Forfatning, som han har aflagt ed på at være loyal overfor.

Denne handling kræver omgående modsvar. For det første må USA's Senat, og dernæst USA's Repræsentanternes Hus, med et overvældende flertal, omgående vedtage at tilsidesætte (og dermed gøre ugyldigt) Obamas veto. Og for det andet må Huset omgående gå i gang med processen med at indlede en rigsretssag mod præsidenten, for at afsætte ham, en rigsretssag, der for længst burde have fundet sted.

Dette budskab må bringes ud – højt og tydeligt – i hele denne weekend, således, at, når USA's Senat vender tilbage mandag morgen, ikke ét eneste medlem ville vove at stille sig på præsidentens side. De forbrydelser, for hvilke Richard Nixon blev afsat, var bagateller, sammenlignet med denne ene handling, som præsident Obama begik den 23. sept., 2016.

Obama vetoer JASTA med en stribe Løgne

23. sept. 2016 – Her til eftermiddag sendte præsident Obama et brev til USA's Senat med en meddelelse om, at han nedlagde veto mod JASTA-loven. Selve brevet var så fuldt af selvpromoverende løgne, at det burde udløse en enstemmig vedtagelse af at tilsidesætte vetoet i begge Huse. Kongresmedlem Walter Jones udsendte omgående en kort erklæring, hvor han udtrykte sin vrede over præsident Obamas handlinger, og 11. september-familierne udstedte ligeledes en omgående fordømmelse af Obama.

Familiernes fordømmelse lyder som følger:

»Vi er oprørte og forfærdede over præsidentens veto af JASTA, og over de ikke overbevisende og ikke holdbare grunde, han

angiver som forklaring. Uanset, hvor meget, den saudiske lobby- og propagandamaskine måtte modargumentere, så udgør JASTA en omhyggeligt skitseret statut, der genopretter mangeårige lovprincipper, som har nydt upartisk støtte i årtier. Det vil afskrække terrorisme og stille de nationer, der støtter og finansierer den, til ansvar.

Vi er dybt taknemmelige for den enstemmige, upartiske støtte, som JASTA har i Kongressen, og vi ser frem til, at Senatet og Huset opfylder deres forpligtelser ved hurtigt at tilsidesætte dette veto.

Vi vil komme med yderligere detaljer om de mange urigtigheder i præsidentens ræsonnement i flere efterfølgende erklæringer.«

Underskrevet: Familier og Overlevende efter 11. september Forenet for Lovens Retfærdighed over for Terrorisme.

Brevet, som Obama sendte til Senatet, var afskyeligt og dryppede af forloren sympati for familierne og de overlevende, alt imens det fremførte de mest falske undskyldninger for at forsvare saudierne imod at blive konfronteret ved en amerikansk domstol. Nogle uddrag:

»Jeg har dyb sympati for familierne til ofrene for terrorangrebene den 11. september, 2001, der har lidt smerteligt. Jeg har også en dyb forståelse for disse familiers ønske om at forfølge sagen legalt, og jeg er stærkt forpligtet over for at assistere dem i deres bestræbelser.

I overensstemmelse med denne forpligtelse har jeg, i løbet af de seneste 8 år, instrueret min administration om skånselsløst at forfølge al-Qaeda, den terrorgruppe, der planlagde 11/9-angrebene. Vort militærs og kontraterror-professionelles heroiske indsats har decimeret al-Qaedas lederskab og dræbt Osama bin Laden. Min administration har ligeledes stærkt støttet, og jeg har underskrevet, relevant lovgivning, der sikrer, at de mennesker, der så modigt responderede på denne forfærdelige dag, samt andre overlevende efter angrebene, vil

kunne modtage behandling for alle de skader, der er en følge af angrebene. Og min administration har også instrueret Efterretningssamfundet til at udføre en undersøgelse med henblik på frigivelse, af »Fjerde Del af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport, om Efterretningssamfundets Aktiviteter Før og Efter Terrorangrebene den 11. september«, således, at familierne til ofrene for 11/9 og et bredere publikum bedre kan forstå den information, som efterforskere har indsamlet efter denne mørke dag i vores historie.

På trods af disse signifikante indsatser erkender jeg, at der ikke findes noget, der nogensinde kan fjerne den sorg, som 11/9-familierne er blevet påført. Min administration forbliver derfor ferm i sin forpligtelse til at assistere disse familier i deres forfølgelse af retfærdighed, og til at gøre alt, vi kan, for at forhindre endnu et angreb i USA. Men at vedtage JASTA som lov ville imidlertid hverken beskytte amerikanere mod terrorangreb, og heller ikke forbedre vores effektive respons til sådanne angreb. Som JASTA er skitseret, ville loven gøre private sagsanlæg mod udenlandske regeringer i amerikanske domstole muligt, baseret på beskyldninger om, at sådanne udenlandske regeringers handlinger i udlandet gør dem ansvarlige for terrorrelaterede skader på amerikansk jord. Denne lovgivning ville tillade legale anklager imod lande, der hverken af den eksekutive gren (dvs. præsidenten, -red.) er blevet udpeget som værende statssponsorer af terrorisme, og heller ikke har udført direkte aktioner i USA, med at udføre et angreb her. JASTA ville være skadelig for USA's nationale interesser mere generelt, hvilket er grunden til, at jeg returnerer den uden min underskrift.

For det første truer JASTA med, at vores effektive respons til indikationer på, at en udenlandsk regering har taget skridt til, uden for sine egne grænser, at give støtte til terrorisme, vil blive reduceret ved at tage sådanne anliggender ud af hænderne på vores nationale sikkerhed, og 2, professionelle inden for udenrigspolitik, og så placere dem i

hænderne på private sagsøgere og domstole.

Enhver indikation af, at en udenlandsk regering skulle have spillet en rolle i et terrorangreb på amerikansk jord, er et særdeles alvorligt anliggende og fortjener en magtfuld respons fra en enig, statslig regering, der tager hele rækkevidden af vigtige og effektive redskaber, der er til rådighed, i betragtning. Ét af disse redskaber er at udpege den pågældende, udenlandske regering som statssponsor af terrorisme, hvilket medfører en hel stribe af følger, inklusive denne udenlandske regerings fratagelse af sin suveræne immunitet ved amerikanske domstole i visse terrorrelaterede sager, samt udsættelse for en række sanktioner. I betragtning af disse alvorlige konsekvenser udpeger man kun en stat som sponsor af terrorisme efter, at professionelle fra national sikkerhed, udenrigspolitik og efterretningsvæsen omhyggeligt har undersøgt al tilgængelig information for at afgøre, hvorvidt et land falder ind under de kriterier, som Kongressen har fastlagt. I modsætning hertil afviger JASTA fra mangeårige standarder og praksisser under vores Lov om Udenlandske Staters Immunitet og truer med at fratage alle udenlandske regeringer deres immunitet over for retsforfølgelse i USA, udelukkende baseret på beskyldninger fra private sagsøgere, gående ud på, at en udenlandsk regerings opførsel i andet land havde en eller anden rolle eller forbindelse til en gruppe eller personer, der har gennemført et terrorangreb i USA. Dette ville indbyde til, at man traf beslutninger i konsekvens heraf, som var baseret på ukomplet information, og til risikoen for, at forskellige domstole nåede frem til forskellige konklusioner om enkelte, udenlandske regeringers skyld, og deres rolle i terroraktiviteter, der er rettet imod USA – hvilket hverken udgør en effektiv eller en koordineret måde for os at respondere på indikationer på, at en udenlandsk regering måske har stået bag et terrorangreb.«

Med andre ord, fordi to successive amerikanske

administrationer – Bush og Obama – mørklagde den saudiske rolle i det værste terrorangreb, der nogen sinde er udført på amerikansk jord, og *undlod* at opføre Saudi-Arabien og Storbritannien på Udenrigsministeriets liste over statssponsorer af terrorisme, fratages familierne deres 'dag i retten'!

Obama fortsætter med åbenlyst at forsvare USA's relationer med Saudi-Arabien – på trods af det bjerg af beviser imod den saudiske kongefamilie, blandt hvilke beviser vi ikke mindst finder en rapport fra USA's Kongres med 28 siders bevis:

»For det tredje, så truer JASTA med at skabe komplikationer i vores relationer med selv vore nærmeste partnere. Hvis JASTA blev sat i kraft, kunne domstole potentielt set anse selv minimale anklager, der beskylder USA's allierede eller partnere for medskyldighed i et bestemt terrorangreb i USA, for at være tilstrækkeligt til at slå døren op for anklager mod og vidtrækkende undersøgelser af et fremmed land – for eksempel det land, hvor en person, der senere begik en terrorhandling, rejste ud fra eller blev radikaliseret. Flere af vore allierede og partnere har allerede kontaktet os med alvorlige bekymringer over loven. Ved at udsætte disse allierede og partnere for denne form for anklager i amerikanske domstole, truer JASTA med at begrænse deres samarbejde i hovedspørgsmål af national sikkerhedsmæssig karakter, inklusive kontraterror-initiativer, på et afgørende tidspunkt, hvor vi forsøger at opbygge koalitioner, og ikke skabe uoverensstemmelser.«

Obama sluttede af med endnu engang at lyve om sin indsats på vegne af 11/9-familierne, og om sine successer i den Globale Krig mod Terror:

»Angrebene den 11. september var den værste terrorhandling på amerikansk jord, og de blev mødt med en respons, der ikke har fortilfælde, fra den amerikanske regering. USA har foretaget robuste og vidtrækkende handlinger for at yde ofrene for 11/9-

angrebene retfærdighed og beskytte amerikanernes sikkerhed, lige fra at give finansiel kompensation til ofre og deres familier og til at gennemføre globale kontraterror-programmer, og til at stille skyldige personer for retten for forbrydelser. Jeg har fortsat og udvidet disse indsatser, både for at hjælpe ofre for terrorisme med at opnå retfærdighed for tabet af deres kære og disses lidelser, og for at beskytte USA mod fremtidige angreb. Men JASTA bidrager imidlertid ikke til disse mål, styrker ikke amerikaneres sikkerhed mod terrorangreb, samt underminerer USA's kerneinteresser. Af disse grunde må jeg nedlægge veto mod loven.«

Sproget i dette brev til Senatet er så frastødende, at det kan bruges som et våben imod Obama, både med henblik på at sikre en overvældende tilsidesættelse af hans veto, og at tage omgående skridt til hans fjernelse. Gå ikke glip af ét eneste trommeslag!

Det Britiske Imperium kollapser i takt med, at det nye paradigme vokser frem

8. september 2016 (Leder) – Det Britiske Imperium har, ligesom alle tidligere imperier, opretholdt sin evne til at plyndre og dræbe i hele verden gennem »del og hersk«-operationer, der satte potentielle venner og partnere op imod hinanden ved hjælp af religiøse, etniske, nationale eller andre geopolitiske brudlinjer. Denne politik for evindelige krige kan ikke med held imødegås på en én-til-én basis. Den eneste

vej til fred og udvikling er et nyt globalt paradigme, som demonstrerer overfor alle og enhver, at det, at blive manipuleret ind i en konflikt, er en sikker metode til selvdestruktion, alt imens det, at finde og gennemføre politikker, er i ens egen, de »andres« og den menneskelige race som helheds fælles interesse.

Dette er præcist, hvad der nu finder sted i et utroligt hurtigt tempo i hele verden, i takt med at vi ser, at selve tiden bogstaveligt talt går hurtigere. Vladimir Putin og Xi Jinping har intervenseret i næsten hver eneste imperialistiske krise, med »win-win«-politikken for store infrastrukturprojekter til erstatning for imperialistiske krige. De tre på hinanden følgende konferencer i Asien i den seneste uge – Vladivostok Østlige Økonomisk Forum om fælles udvikling af det russiske Fjernøsten; G20-topmødet i Kina; og ASEAN og Østasiatisk topmøde i Laos – har indført et nyt paradigme, centreret om selve begrebet kreativitet, sådan som Lyndon LaRouche længe har insisteret på (Xi Jinping har valgt at kalde det »innovation«), for at erstatte det knækkede og destruktive Britiske Imperium med et fællesskab af nationer, dedikeret til menneskehedens fælles mål.

I løbet af de seneste uger har vi set den imperialistiske kontrol over Tyrkiet blive brudt, da Tyrkiet oplevede at se sig selv truet af kaos og ødelæggelse og vendte sig mod Rusland, der nu arbejder sammen med Tyrkiet om at bygge atomkraftværker, gasledninger og universiteter, og selvfølgelig tager skridt til at knuse terroristsvøben i Syrien.

I Asien har vi set den imperialistiske kontrol over Filippinerne blive brudt af en ny regering, som modigt har identificeret den kendsgerning, at fred og udvikling med Kina er den eneste fornuftige fremtid, fremfor Obamas økonomiske udplyndring af landets ressourcer og udnyttelse af billig arbejdskraft, mens landet bruges som base for militær konfrontation med Kina.

Selv i Europa og USA er potentialet for et dramatisk skift i retning af fornuft i sigte. Den tyske udviklingsminister Gerd Müller undsagde i går de »primitive kapitalistiske strukturer, der er skabt gennem en globalisering uden begrænsning og værdier«, og som har skabt »en situation, hvor 10 procent af verdens befolkning ejer 90 procent af værdierne, og 20 procent opbruger 80 procent af råvarerne og ressourcerne. Det kan ikke fortsætte med, at denne saks gaber mere og mere. Det er nemlig grundlaget for konflikter, spændinger og krige, og er årsag til, at millioner af mennesker bliver flygtninge«. Udviklingspolitik er fredspolitik, understregede Müller.

Og talskvinde for det russiske udenrigsministerium Maria Zakharova meddelte onsdag, at Bibi Netanyahu og Abu Abbas i princippet havde aftalt at mødes i Moskva. »I respons til appellerne fra palæstinenserne og israelerne, bekræftede vi vores beredvillighed til at arrangere et møde i Moskva. Vi er overbevist om, at der er behov for at genoptage forhandlingerne.« Ingen dato er blevet fastsat. Alt imens sagde et typisk vestligt orakel, prof. Elena McLean, at »sandsynligheden for succesfulde drøftelser er ikkeeksisterende«, da angiveligt »intet fundamentalt har ændret sig« mellem Israel og palæstinenserne. Men den »fundamentale ændring« er faktisk sket i verden som helhed og har brudt de imperialistiske kontrolmekanismer, hvilket netop er grunden til, at der er en chance for en reel løsning på selv denne betændte krise.

Og i dag ser vi dramatiske, om end forsigtige, skridt til at inddrage selv de mest dødbringende af det Britiske Imperiums dræber-satrapper – Saudi-Arabien og Israel. Efter at Putin mødtes med prins Mohammed bin Salman (saudisk forsvarsminister og anden vicepremierminister) i Kina sidste søndag, underskrev de to nationers energiministre en historisk aftale om at samarbejde om udvikling og markedsføring af olie, mens Rusland har tilbudt at bygge 16 atomkraftværker i kongeriget. Xi Jinping har også tilbudt saudierne en central placering i

forhold til Silkevejen – men at føre krig mod naboerne Yemen og potentielt Iran, mens man sponsorerer terrorisme i hele verden, vil ikke kunne sameksistere med et reelt udviklingsprogram for landet, med russisk og kinesisk hjælp.

I USA er Kongressen trådt sammen, med en underdønning af en folkestemning for en genindførelse af Glass-Steagall, for at afslutte Wall-Streets kasino-økonomis ødelæggelser og genoprette produktive investeringer – en folkestemning, der tvang Glass-Steagall til at blive optaget på begge partiers valgplatforme. De Glass-Steagall-lovforslag, der er fremsat i begge Kongressens huse, kan og må blive tvunget til at komme til afstemning og omgående blive vedtaget.

Få hele historien om Glass-Steagall

Vil Obama nedlægge veto imod Glass-Steagall? Lige så sikkert, som han har skabt den ene krig efter den anden, myrdet utallige uskyldige og støttet terrorister for at nå sine mål med »regimeskift«. Det er derfor, Obama må fjernes nu – og ikke efter en vanvittig valgproces mellem to værktøjer for Wall Street. Der er ingen tid at spille, men al mulig grund til at være optimistisk, eftersom »forandring« er blevet det nye normale.

Foto: Solnedgang over London. [foto: ytulauratambien CC-SA]

I takt med, at New Zealand ser hen til Rusland,

forudser premierministeren en afslutning af Dronningens styre

7. september 2016 – Tre uger efter, at New Zealands premierminister besøgte Moskva for at »genoptage fuldt samarbejde«, viser den seneste meningsmåling, udført af New Zealand Republic, den republikanske bevægelse i New Zealand, at 59 % af vælgerne »ønsker at blive regeret af deres eget statsoverhoved, i stedet for af Dronning Elizabeth«, og kun 34 % siger, de ønsker at bevare monarkiet, iflg. Sputnik News.

For blot to år siden viste en meningsmåling i 2014 af New Zealand Republic kun 47 % 's støtte til national suverænitet.

Premierminister John Key har nu »medgivet, at en republik med tiden er uundgåelig«.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov og New Zealands udenrigsminister Murray McCully mødtes den 17. august under McCullys tredages arbejdsbesøg i Moskva på invitation fra Lavrov. De to aftale at »genoptage det fulde samarbejde«, med Lavrovs ord, og drøftede muligheden for en russisk-new zealandsk frihandelszone. New Zealands deltagelse i sanktioneerne mod Rusland er blevet droppet, og, iflg. McCulley, så støtter New Zealand stærkt Minskaftalerne for en løsning på konflikten i Ukraine.

Foto: Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov (t.h.) og den new zealandske udenrigsminister Murray McCully mødes til drøftelser i Moskva. [Foto: RIA Novosti]

Video, 5 minutter: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Den 28. juli 2016, v/næstformand Michelle Rasmussen.

»Jeg inviterer dig til at lære Schiller Instituttet at kende og til at kontakte os.

Verden er i en dyb krise, en civilisationskrise. Det er en brydningstid. Det kan blive meget værre, med et fuldt finanssammenbrud, måske sat i gang af de italienske banker, som er i krise, eller sågar af Deutsche Bank, som står øverst på listen over de store, systemiske krisebanker, og som teknisk set faktisk er bankerot.

Det kan også være krig med Rusland og Kina, ført af dem, som gerne vil forhindre, at disse nationer fører an i skabelsen af en alternativ økonomisk politik.

Vi oplever efterdønningerne efter Brexit-afstemningen i Storbritannien, og det har rystet hele EU. Men det giver os nogle muligheder. En ting, som Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouche har krævet, er en redningsplan for Deutsche Bank, men på betingelse af, at Deutsche Bank vender tilbage til den ånd, der var, da Alfred Herrhausen var chef i 1989, hvor han havde en produktionsbaseret politik for banken, og hvor han kom ud med et krav for gældssanering for de fattigste lande og for udvikling af Østeuropa. Dengang var Berlinmuren endnu ikke faldet.

Vi kan takke ja til samarbejde i stedet for krig med Rusland og Kina, om at bygge en Ny Silkevej hele vejen fra Asien til

Europa. Vi kan udvide det til at blive en Verdenslandbro, en bro over land, gennem Sydvestasien og hele vejen ned til Afrika. Vi kan følge den tråd, der for nylig er kommet frem, med Saudi-Arabiens rolle bag angrebene den 11. september 2001, og følge denne tråd helt til det nuværende Britiske Imperiums fraktions rolle bag terrorisme; og så kan vi takke ja til samarbejde med Rusland om at bekæmpe terrorisme.«

Præcisering: Chefen for Deutsch Bank, Alfred Herhausen, blev dræbt af terrorister den 30. november 1989. Berlinmuren faldt den 9. november 1989. Hvis han, som var en ledende rådgiver til den tyske kansler Helmut Kohl, havde levet, ville verden have set anderledes ud.

Denne video blev lavet i forbindelse med omdeling af Schiller Instituttets materiale i jyske og fynske byer.

Kontakter i Jylland:

Kolding: Preben Samsøe, 4146 4714

Aarhus: Hans Schultz, 4841 4096; 6016 4096

Randers: Poul Gundersen, 2082 0350

Her er nogle vigtige links:

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Helga Zepp-LaRouche: Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes skæbne.

Hovedtale på Schiller Instituttets internationale konference i Berlin, 25. – 26. juni, 2016

Baggrundsmateriale:

Lyndon LaRouches 3-punktsprogram for genopbygning af

realøkonomien:

1. Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street
 2. Hvordan man skaber ikke-inflationære kreditter gennem et nationalt kreditsystem
 3. Infrastrukturprojekter og fusionsøkonomi
-

Propagandaen om 'Den russiske Trussel' er intet nyt; det har Storbritannien kværnet ud i århundreder

14. august 2016 – En artikel fra 12. aug. på Sputniks nyhedstjeneste, skrevet af Nikolai Gorshkov, skyder på briterne som hovedkilden til den anti-russiske propaganda, som går flere hundrede år tilbage i tiden og begynder med den foragt, som engelske ambassadører og navigatører gav udtryk for i 1500-tallet, hvor de beskrev russere som »et folk, der går fra at være ubehøvlet og til hang til fæle laster«, og helt frem til regeringsmemoer fra 1980'erne, som for nylig er blevet frigivet af UK's nationalarkiver, og som opfordrer Margaret Thatcher til at føre en kampagne imod den »russiske trussel«.

»Den første afbildning af Rusland som et vildt bæst fremkom i

1500-tallets Polen, der forsøgte at etablere dets indflydelse over dets 'mindre europæiske' brødre. Men det var englænderne, der mestrede denne kunst næsten til perfektion«, skrev Gorshkov. »Den allerførste allegori med Rusland som en bjørn fremkom i en serie af engelske kobberstik, 'Den europæiske Race', og som startede i 1737. *The Punch*, der blev etableret i 1841, gjorde denne allegori til hvermandseje. Fra da af har man fremkaldt billedet af det vilde bæst, hver gang, Vesten ønskede at skildre Rusland som et land af vilde.«

Således også under Krimkrigen: »Det var England, især indenrigsminister Lord Palmerston og den britiske presse under anførsel af *The Times* og det satiriske blad *Punch*, der gjorde stærkest fremstød for, at de vestlige magter skulle erklære Rusland krig.« (Gorshkov havde ikke nødt til at trække en parallel fra sin bemærkning om Krimkrigen frem til nutiden, den, at »briterne ligeledes var nedladende over for deres tyrkiske allierede, hvem London angiveligt ville 'redde' fra den russiske 'bjørn'«.

Gorshkov peger på briterne som kilden til udbredelse af anti-russisk propaganda i USA på diverse tidspunkter i nyere historisk tid, fra udbredelsen af en anti-sovjetisk dækning i 1920'erne og til McCarthy-perioden, hvor »selv Hollywood-krigsfilm om den anti-nazistiske alliance med Moskva, bestilt af Det Hvide Hus, blev erklæret for pro-sovjetisk propaganda. Den russiske bjørn sprang fra briterne og ud af de amerikanske avissider ... «

»Siden da har Rusland aflagt sin kommunistiske fortid, men Vesten synes ikke at være rede til at droppe sin propagandakrig.«

('A People Passing Rude': Brief History of Anti-Russian Propaganda)

<http://sputniknews.com/analysis/20160812/1044174982/uk-anti-russian-propaganda.html>

Det Britiske Imperium står for fald

– Obama skal væk først

31. juli 2016 (Leder) – Det Britiske Imperiums oligarker, både dem i London og dem i Washington og på Wall Street, er i panik. Obama begynder at smuldre, alt imens forsøget på at skabe et præsidentvalg i USA ud af lort har skabt en sådan stank, at hele partisystemet er ved at falde fra hinanden. På den anden side har Vladimir Putin bevist, at han er en sand leder for mennesker og nationer, og som er i stand til at handle på en måde, som den store tyske digter Friedrich Schiller, der engang var kendt i Amerika som »Frihedens Poet«, identificerede som, at vi på én og samme tid må være patrioter for vores nation og verdensborgere.

Obama, så vel som Bush, Cheney og Tony Blair, er blevet afsløret som krigsforbrydere og kolleger til det britisk/saudiske terrorapparat, gennem en kombination af Chilcot-kommissionens rapport i Storbritannien og offentliggørelsen af det hidtil hemmeligholdte, 28-sider lange kapitel af den Fælles Kongres-efterretningsrapport om terrorangrebet i USA den 11. september [2001].

I dag sagde Lyndon LaRouche, at »vindesiden allerede er blevet afgjort – ikke fuldstændigt, men i det væsentlige –

under Putins ledelse. Putin har udført den opgave, han havde forpligtet sig til at udføre, og nu, hvor et voksende antal andre personer, især i Tyskland, støtter ham, er sejren bogstavelig talt for hånden. Putin har fortjent den«.

Ikke sådan, at Obama-klonerne ikke gør deres bedste for at starte en atomkrig. Tidligere forsvarsminister i Obamas regering og chef for CIA, Leon Panetta, sagde i sidste uge til det Demokratiske Konvent, at Putin var en »diktator«, som Hillary Clinton vil vide at håndtere. Panettas stabschef i både CIA og DOD, Jeremy Bash, en toprådgiver til Hillary Clinton, gik direkte til selveste 'Babylons Hore', i et eksklusivt interview med Londonavisen *The Telegraph*, hvor han grundlæggende set erklærede krig mod det i stigende grad succesfulde samarbejde mellem Ruslands præsident Putin, den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov og USA's udenrigsminister John Kerry om at besejre terrorisme i Syrien og på globalt plan, og således yderligere demonstrerer den totale splittelse i Obamaregeringen. Bash sagde, at Clinton vil arbejde for at tvinge præsident Bashar al-Assad »ud derfra«, og at en præsident Hillary Clinton som første punkt på sin dagsorden ville gennemføre en total »revidering af politikken over for Syrien«. Planen er her at sabotere Kerry-Lavrov-initiativet *nu og her*, ikke engang i fremtiden i løbet af den næste regering, ligesom også den nuværende forsvarsminister Ashton Carter i sidste uge modarbejdede Kerrys indsats sammen med Lavrov og med bestemthed erklærede, at en fjernelse af Assad er hans (Carters) første prioritet, og at han først derefter vil bekymre sig om ISIS, al-Nusra eller andre terroristgrupper.

Men dette er alt sammen et svindelnummer, understregede LaRouche i dag. Hillary Clinton-krigsholdet har slet ikke den nødvendige kapacitet til at gøre det – som kun lige undlader at indlede Tredje Verdenskrig – som de truer med at gøre. Deres plan er simpelt hen at ødelægge alle skridt henimod et nederlag for de saudiskkontrollerede terrorister, samtidig

med, at de desperat prøver at ødelægge det nye paradigme, centreret omkring det kinesisk-russiske partnerskab og den Nye Silkevejsproces med global udvikling. Det transatlantiske banksystem, der blev underkastet falske »stresstests« kl. 22 om aftenen sidste fredag, for at gøre det muligt hen over weekenden at sammenkludre en facade, bestående af en ny bailout, står over for en eksplosion mandag morgen, eller snarest derefter. Imperiet stoltserer rundt i den bare skjorte.

De er ved at gå bankerot. I Kina i den forgangne weekend kopsponsorerede flere førende institutioner, som forberedelse til G20 stats- og regeringschef-topmødet, der skal afholdes den 4. – 5. september i Kina, et T20 (Think-20) Forum, med 500 akademiske eksperter fra 25 lande, omkring temaet om »at opbygge nye, globale relationer – nye dynamikker, ny vitalitet og nye udsigter«. Blandt talerne var Helga Zepp-LaRouche, der talte om det presserende nødvendige i at »Opbygge nye, globale relationer« på basis af den Nye Silkevejs perspektiv om en »win-win«-udvikling for alle nationer, som det nødvendige grundlag for at afslutte den fremstormende trussel om global krig og i stedet implementere en ny æra med ægte fred og udvikling internationalt.

Lyndon LaRouche fremførte i dag med bestemthed, at vi må inspirere folk til at forstå deres eget intellekts kapacitet til at skabe en vision om fremtiden, til at se, hvor betydningsfulde deres liv er for menneskeheden mht. at opnå det, som vi ellers måske ikke vil opnå. »Vi er nu meget tæt på at vinde krigen imod det Britiske Imperium«, sagde han.

Han bemærkede også, at folk må opgive denne dødbringende mentalitet med at »være praktisk« (pragmatisk) i dette øjeblik, hvor civilisationen er i krise. LaRouche vil ikke stille op som præsidentkandidat, men han vil gøre alt, hvad der står i hans magt, for i den kommende periode at udforme en regeringspolitik.

Foto: »POTUS møder Rembrandt. Præsidenten kigger på

'Rembrandts selvportræt som apostlen Paulus' under en rundvisning i Æresgalleriet på Rijksmusæet i Amsterdam, Holland.« 24. marts, 2014 (Officielt foto fra Det Hvide Hus af Pete Souza)

(POTUS = Præsident Of The United States)

Tiden er inde til, at krigen mod terror bringer Det britiske Imperium til fald – LaRouche: »Glass-Steagall vil gøre det af med Imperiet.«

20. juli 2016 (Leder) – For næsten et år siden foreslog den russiske præsident Vladimir Putin en global koalition til bekæmpelse af Islamisk Stat og andre jihadistiske terrorister, en koalition, der er bygget over modellen for den amerikansk- og sovjetisk-ledede koalition til nedkæmpelse af nazismens og fascismens svøbe under Anden Verdenskrig. Nylige begivenheder gør det klart, at tiden nu er inde til netop en sådan kampalliance – rettet mod Det britiske Imperium.

*Frigivelsen, efter 14 års lange kamp, af **de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelse af 11. september [2001]** har fastslået det saudiske monarkis indiskutable rolle*

i historiens værste terrorangreb på amerikansk jord, og en omhyggelig gennemgang af Al Yamama-sagen gør det klart, at saudierne i denne grusomhed handlede som agenter for Det britiske Imperium.

Den ligeledes nylige udgivelse af **Chilcot-kommissionens rapport har bevist, at den tidligere britiske premierminister Tony Blair var skyldig** i samme klasse af krigsforbrydelser, for hvilke topnazister blev retsforfulgt og dømt ved domstolen i Nürnberg.

I kølvandet på rapporten fra Repræsentanternes Hus' Komite for Finansielle Tjenester, som afslører den britiske regerings og Obamas Hvide Hus' rolle i mørklægningen af **hvidvask af penge, der stammer fra narkotikahandel og anvendes til terror, og som i enorme proportioner er blevet bedrevet af den britiske krones bank, HSBC**, blev to topfolk fra HSBC arresteret af FBI i denne uge på anklager om finansielt bedrageri. Dette er kun toppen af isbjerget.

Taget sammen, repræsenterer disse udviklinger det største dødsstød mod Det britiske Imperium i meget lang tid. Det nylige kup i Tyrkiet kan kun forstås ud fra et standpunkt om den britiske krones rolle i sponsorering og beskyttelse af de tjetjenske terrorister, samt stort set alle andre etniske separatistgrupper på Jordens overflade. Tjetjenerne har udgjort ryggraden i al-Qaeda og Islamisk Stat og har nydt godt af den britiske krones beskyttelse, lige siden begyndelsen af den første Tjetjenske Krig i midten af 1990'erne. Tjetjenerne stod bag selvmordsterrorangrebet den 28. juni mod Istanbul Lufthavn, der fandt sted kun kort tid efter, at den tyrkiske præsident Erdogan, under enormt internationalt pres og isolering, udstedte en offentlig undskyldning til den russiske præsident Vladimir Putin for den tyrkiske nedskydning af et russisk kampfly i november 2015. Dette er den afgørende kulisse, på baggrund af hvilken man skal foretage en kompetent vurdering af de igangværende begivenheder i Tyrkiet.

Det britiske Imperium er under angreb, det er bankerot, og det er isoleret. Enhver, der seriøst vil standse det omsiggribende mønster med global, blind terrorisme, bør erkende, at denne kun kan bekæmpes ved at gå helt til toppen, og derfra nedefter – og det betyder, at man må bringe Det britiske Imperium til fald.

I USA er Wall Street, som er en gren af det britiske finansimperium, vågnet op til den kendsgerning, at der finder en fuldt optrappet revolte sted imod deres korrruption og tyveri. Denne revolte har omgående taget form af, at man, i både det Republikanske og Demokratiske partis valgplatform, har inkluderet en genindførelse af Glass-Steagall, noget, som er kommet totalt bag på Wall Street. Dette har forårsaget en hysterisk reaktion fra finansoligarkiet.

Som Lyndon LaRouche i dag understregede: »Glass-Steagall vil gøre det af med Imperiet. Og USA's økonomi kan ikke overleve, med mindre man vender tilbage til Glass-Steagall.«

Brug 'de 28 sider' og undgå Frankrigs skæbne

16. juli 2016 (Leder) – Det er en stor ironi, at Frankrig er blevet ramt af et tragisk stik af sin tætte accept af Saudi-Arabien – og hermed også al-Qaeda i Syrien – lige så vel som, at Obamaregeringen er blevet tvunget til at frigive beviser, der har været hemmeligholdt i 15 år, på Saudi-Arabiens rolle i »al-Qaeda«-terrorangrebene i USA, den 11. september, 2001.

Den franske præsidentkandidat og leder af Solidarité et

Progrès, Jacques Cheminade, understreger dette forhold i sin stærke erklæring (se: »**Stop kilden til terrorisme**«), om katastrofen i Nice. Frankrigs regering har heppet på al-Nusra Front (al-Qaeda i Syrien) imod den syriske præsident Assad. Den gav førsteprioritet til relationer med Saudi-Arabien, om hvem regeringen vidste, at de leverede våben, der skulle til al-Nusra og denne organisations aflægger i Syrien – lige indtil al-Nusras meget store og berygtede rekrutteringscelle i Nice udløste et dødbringende stød hjemme.

Samme tragedie fandt sted, med Bushregeringens oprindelige undertrykkelse af 'de 28 sider', der omsider blev frigivet i fredags, og som viser årelang saudisk assistance til al-Qaeda samtidig med, at angrebene 11. september blev planlagt og forberedt. Hvis dette hemmeligholdte afsnit var blevet frigivet sammen med resten af Kongressens 11. september-rapport fra 2002, kunne USA ikke være blevet inddraget i krig *med Irak*, »for at hævne 11. september«.

Nu er 'de 28 sider' omsider blevet tvunget frem af pres fra offentligheden, og deres offentliggørelse får ekstraordinær bred og fremtrædende mediedækning i hele verden. Dette giver os en enorm åbning for at ændre hele den transatlantiske politik for bekæmpelse af terrorisme og til forhindring af krig, som Cheminade understreger – og ligeledes til at skaffe retfærdighed for ofrene for jihadisme.

Obamaregeringens Hvide Hus hævdede, mens de 28 sider blev frigivet – og fortsat med henved 150 redigeringer (overstreget af censuren) – at de ikke indeholdt »noget nyt«. Men i realiteten er helhedsbilledet i dette kapitel nyt; et langt mere fyldestgørende efterretningsbillede af en langt mere mangesidet saudisk operation for at assistere al-Qaeda, med det formål at undgå amerikanske operationer imod det.

New York Times, der anstrengte sig for at være enig med Obama, kunne ikke: »Men dokumentet, der blev frigivet fredag, er skånselsløst i sin kritik af den saudiske indsats for at

underminere de amerikanske forsøg på at afmontere al-Qaeda i årene op til angrebene 11. september. Det fremstiller ydermere FBI som generelt set befindende sig i mørke mht. saudiske regeringsfolks manøvreringer internt i USA i denne periode.« Dette henviser til de sidste seks sider i kapitlet, som hidtil har været totalt ukendte for offentligheden. Overskriften i *The Times* var »Et overblik over saudisk indsats for at forpurre USA's aktion mod al-Qaeda«.

Intet nyt? Storbritanniens *Guardian* fremfører: »De såkaldte 28 sider indikerer et langt større netværk af forbindelser mellem al-Qaeda og den saudiske kongefamilie, end det hidtil har været kendt.«

En gennemgribende og helt ny undersøgelse kan nu være med til, at den amerikanske offentlighed kan se et nyt paradigme, et paradigme, gennem hvilket USA og hele Europa, inklusive Frankrig, kan komme ud af de seneste 15 års regimeskift- og terrorhelvede.

Dette betyder, at vi skal have en undersøgelse, der går et godt stykke tilbage til den nu afslørede 11. september-fremmende, Prins Bandar's berømte »Al Yamama-aftale ('olie-forvåben') med Storbritannien, der leverede de hemmelige offshore-konti til så mange destabiliserings- og terroraktioner.

Det er, hvad vi nu har krævet. Det samme har familierne til ofrene for 11. september, der i går voldsomt angreb Obama for at forsøge at lukke døren i ansigtet på sandheden netop, som den er begyndt at åbne sig.

Vi henviser til nedenstående udstrakte dækning af 'de 28 sider' fra både vores danske hjemmeside og ligeledes fra LaRouche-bevægelsens ditto.

Vi anbefaler især LPAC's 56 min. lange featurefilm fra 2011, »Ten Years Later«. <https://www.youtube.com/watch?v=quYYA1wtUwc>

USA: Kongressen har nu frigivet 'de 28 sider': LaRouchePAC kræver en ny undersøgelse af terrorangrebene 11. september 2001

15. juli 2016 (Leder) – Under enormt pres fra familierne til ofrene fra 11. september, fra et par modige medlemmer af Kongressen og fra LaRouchePAC, der har været forkæmper i forreste linje for denne historie siden 2009, har Efterretningskomiteerne fra Repræsentanternes Hus og Senatet endelig offentliggjort en redigeret version af de hemmeligstemplede 28 sider af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelse (2002), der detaljerer den saudiske involvering i terrorangrebene den 11. september, 2001. Disse sider, der i 15 år er blevet holdt skjult for det amerikanske folk, må nu blive begyndelsen af en *de novo* undersøgelse, fra toppen og ned, af angrebene 11. september og den efterfølgende mørklægning. Lad denne sejr blive begyndelsen til et nyt paradigme for sandhed og ansvarlighed i USA. For evigt fremad!

**Bliv medlem af Schiller Instituttet
i dag!**

**Der er så meget, der skal gøres ...
Din verden har det rigtig skidt –**

Vi har løsningerne!

Læs vores danske dækning:

»Kongressen frigiver 'de 28 sider'« Inkl. pdf af siderne.

»Frigivelsen af 'de 28 sider' en strategisk sejr. Nu må vi have en ny undersøgelse.

Den 10. september, 2011, udgav LaRouchePAC en feature-film, »11. september, ti år senere, der undersøger de politiske, økonomiske og overordnede geo-strategiske motiver til angrebene 11/9«. *Må se!*

<https://www.youtube.com/watch?v=quYYA1wtUwc>

Vi henviser til LaRouchePAC's side med udstrakt dokumentation om organisationens årelange kamp for denne sag.

**Frigivelsen af 'de 28 sider'
en strategisk sejr;
Nu må vi have en ny
undersøgelse**

15. juli 2016 – Obamaregeringen ventede til de allersidste timer af Kongressens samling, før den går på seks ugers ferie, med at frigive det let redigerede, 28 sider lange kapitel af den oprindelige rapport fra 2002 over den Fælles Kongresundersøgelse af begivenhederne den 11. september, 2001. På trods af denne timing var frigivelsen en enorm sejr, der nu anbringer hele det Anglo-Saudiske Imperium i direkte skudlinje pga. dets nu dokumenterede rolle i den værste terrorgrusomhed, begået på amerikansk jord. Desuden gør en omhyggelig gennemlæsning af de delvist redigerede 28 sider det ganske klart, at kongresmedlem Thomas Massie (R-Ky.) havde fuldstændig ret, da han sidste år sagde, at de 28 sider tvinger os til fuldstændigt at gentænke alt, hvad der er sket i løbet af de seneste 15 år.

Graden af bevis for det saudiske monarkis involvering i angrebene 11. september går langt ud over det, der hidtil har været offentligt kendt. Snesevis af saudiske regeringsfolk og medlemmer af den kongelige familie var intimt involveret med al-Qaeda, og mange havde direkte forbindelse til selve flykaprerne. Amerikanske tjenester havde beviser for et dybtgående saudisk sponsorskab af al-Qaeda i årevis før angrebene den 11. september, men ethvert forsøg på at slå ned på dette forhold blev undertrykt, og detektiver blev fyret eller forflyttet, hvis de stillede for mange af de rigtige spørgsmål.

Det, der nu er et presserende behov for, er en undersøgelse, fra toppen og ned, der begynder med den anglo-saudiske hånd bag 11. september, men som går langt videre end til disse begivenheder for 15 år siden og undersøger alle de efterfølgende terrorgrusomheder og terrorbegivenheder, såsom invasionerne ind i Irak og Libyen, den igangværende indsats for at fremtvinge et regimeskifte i Assads Syrien, samt meget mere endnu.

Lyndon LaRouche understregede i dag, at vi må bevare dette momentum for en ny undersøgelse, der udforsker dybderne i det

anglo-saudiske kompleks. Intet mindre vil være i stand til at rykke terrorpesten op ved rode.

Udgivelsen af de 28 sider, der kommer blot få dage efter **udgivelsen af Chilcot-kommissionens rapport i Britannien**, udgør et **dødbringende, et-to-stød mod hjertet af Det britiske Imperium og dets saudiske partnere.**

Efter udgivelsen af den 28 sider, overbragte kongresmedlem Walter Jones, der anførte i kampen i Kongressen, sin tak og sine lykønskninger til LaRouche-bevægelsen for vores afgørende rolle i at fremtvinge en frigivelse af dokumenterne. Han afgav løfte om at gå videre til næste niveau af undersøgelse og ikke stoppe, før den fulde sandhed er offentliggjort, for åbent tæppe.

Foto: Walter B. Jones (født 1943) er kongresmedlem i USA's Repræsentanternes Hus for North Carolina 3rd kongresdistrikt. Han er medlem af det Republikanske Parti.

For krig og terrorisme: Erinyerne har først lige taget fat i Blair

9. juli 2016 (Leder) – Angrebet på dem, der, med Tony Blair i spidsen, brugte angrebene 11. september (2001) til at føre illegale aggressionskrige og slippe international terrorisme løs, optrappes.

På en dag, hvor den nye filippinske præsident udfordrede Blair og USA som værende kilderne til terrorismen, og hvor medlemmer

af den amerikanske Kongres opfordrede til en mobilisering for at fremtvinge offentliggørelsen af beviserne mod saudierne og briterne, står Blair ligeledes over for voksende sagsanlæg fra britiske militærfamilier og udsigten til retsforfølgelse.

Avisen *London Telegraph* rapporterede, at den af juridiske kilder havde fået at vide, at Chilcot-kommissionens rapport gav grundlag for juridiske søgsmål om skadeserstatninger mod Blair, anlagt af sårede veteraner fra Irak og af familier til soldater, der døde dér. Den sagde, at foreløbig 29 familier til døde soldater har bedt advokatfirmaet McCue & Partners om at lægge sag an mod Blair »for hver en penny«, og mange andre forventes at følge trop. Firmaet forventer at føre en civil retssag for »myndighedsmisbrug i offentligt hverv«, der viser, at Blair havde

»handlet ud over sine magtbeføjelser, og at skade herved er blevet forårsaget, og at denne skade kunne have været forudsagt.«

Myndighedsmisbrug under udførelse af offentligt hverv giver potentielt mulighed for ubegrænsede skadeserstatninger.

Telegraph fremfører, at Sir John Chilcots undersøgelse fandt, at

»Hr. Blair burde have set de problemer, der resulterede af invasionen i 2003, og kom til at indikere, således også for ham, at denne militæraktion var illegal.«

Den bemærker også, at Blair

»har skabt sig en formue, anslået til 60 millioner pund ... Reg Keys, hvis søn Tom var én af seks soldater i det Kongelige Militærpoliti, der blev dræbt ved Major al-Kabir i 2003, sagde: »Tony Blair har tjent en masse penge på et offentligt hverv, som jeg mener, han misbrugte.«

»Roger Bacon, hvis søn Matt Bacon, en major i

Efterretningskorpset, blev dræbt af en vejsidebombe i 2005, sagde: 'Sagsanlægget for myndighedsmisbrug i offentligt hverv giver os mulighed for at sagsøge ham for ubegrænsede skadeserstatninger. Jeg ønsker, at disse midler indsættes på en fond for genopbygning af Irak. Det ville hjælpe med at kompensere for det, det skete dér.»

BBC offentliggjorde uafhængigt en juridisk ekspertanalyse af spørgsmålet, »Kunne Blair stå over for juridisk sagsanlæg over Irakkrigen?« BBC's juridiske korrespondent Clive Coleman rapporterer, at »aggressionskrig«, den alvorligste krigsforbrydelse, ville være den mest indlysende kriminelle anklage mod Blair. Men, siger Coleman, 1998-Romtraktatens skabelse af den Internationale Forbryderdomstol fjernede retsforfølgelse af aggressionskrige fra nationer, men udskød en aftale om, at den Internationale Forbryderdomstol skulle gøre det, til i hvert fald 2017!

Det er derfor mere sandsynligt, mener Coleman, at Blair i fremtiden kommer til at stå over for retsforfølgelse for »forseelser i offentligt hverv«, for hvilken Chilcot-kommissionen leverer grundlaget. Anklagen om kriminelle handlinger er alvorlig og har en indlysende lighed med »myndighedsmisbrug i offentligt hverv«, for hvilken anklage familierne har til hensigt at sagsøge ham »for hver en penny«.

**Verden efter den britiske
Chilcot-rapport om Irak-
krigen;**

samt foredrag om Albert Einstein og kreativitetens nødvendighed, v/ Phil Rubinstein, LaRouchePAC, USA. Video og lyd; uddrag på dansk

Video 2. del:

Lyd:

Følgende er et dansk uddrag, let redigeret, af den første del af indlægget:

Phil Rubinstein, (en leder af LaRouchePAC i USA): Det, jeg vil forsøge at gøre, er, at jeg vil begynde med lidt politisk baggrund; men i dag drejer det sig ikke om at give en briefing, og så fortsætte med et emne. Der er et par ting, som Lyndon og Helga LaRouche har talt om i de seneste år, og faktisk i løbet af de seneste par uger; og der er to ting, som jeg vil komme ind på. Det første er, at Helga, under denne nylige konference i Berlin, har udsendt en appel om en dialog mellem civilisationer; men hvad der er vigtigere, så har Helga understreget den pointe, at vi må have et skifte i kulturen, den globale kultur. En del af at få ændret den globale kultur er at få en relation imellem de eksisterende nationer, der bedst kan bygges på hver enkelte civilisations højdepunkter – den renaissance, der har fundet sted i de forskellige civilisationer, f.eks. den storslåede renaissance i Kina, Tongdynastiet og andre perioder; Konfucius. I Indien var der Gupta-perioden med store udviklinger inden for klassisk kunst og videnskab, og naturligvis også den græske renaissance, den italienske renaissance, og mange tilfælde, som vi ikke ved ret

meget om. Men, at bringe disse sammen, og det var især det, der fandt sted ved koncerten lørdag aften – jeg kan kun opfordre folk til at gå til websiden og se det, hvis man ikke selv var til stede. Og dette er, hvad Helga har stillet krav om som en politisk nødvendighed i dag, nu. Intet mindre kan gøre det. Politik har ændret sig over de seneste 10, 20, 30 eller 40 år, for man kan sige, at, for fyrre år siden var behovet for en sådan total forandring i det kulturelle syn ikke så påkrævet, og vi ville måske have kunnet gennemføre et par reformer, der kunne have fået os igennem krisen. Det er ikke længere tilfældet. I dag står vi, 25 år efter Sovjetunionens fald. Og på det tidspunkt sagde LaRouchebevægelsen og Schiller Instituttet, at dette ikke betød Vestens sejr over Østen, men at det vestlige system sådan, som det var i færd med at udvikle sig på det tidspunkt, også gik sit sammenbrud i møde. Og dét, som Helga og Lyn sagde på det tidspunkt, var, at den eneste måde at undgå dette på, var at åbne op for den fulde udvikling af den eurasiske landmasse. Så langt tilbage går vores fremgangsmåde, med den Eurasiske Landbro, mindst tilbage til 1989-90. I modsat fald ville der komme et sammenbrud i den globale kultur. Hvis vi forsøgte at udbrede den eksisterende London/Wall Street-akse, det såkaldte Washington-konsensus efter ordre fra Storbritannien; fra selve Monarkiet, og det vil jeg gerne understrege, for folk mener, at det er absurd, selv i Europa, selv i USA, mener folk, at det er absurd. Men det er i realiteten dér, vi står. Lyndon LaRouche er kommet med et specifikt udtryk for dette, som går ud på, at spørgsmålet her først og fremmest drejer sig om kreativitet. Spørgsmålet for de fleste af os er: Hvad betyder dette? Hvad er kreativitet? Og Lyn(don) siger, at det er kreativitet i sig selv. Det er simpelt hen kreativitet, og hvis vi forstår det som et faktisk princip om menneskelig udvikling og vores forhold til universet som helhed. Her på det seneste har Lyndon sagt, tænk som Einstein. Og det morsomme er, at for år tilbage – jeg hader at lyde gammel, men det er jeg, ikke så gammel endda, men det skrider frem; måske er jeg den ældste person i

lokalet? – Nå, men for mange år siden havde vi et blad, der hed The Campaigner, som var vores teoretiske magasin, tilbage i slutningen af '70'erne, og vi havde et nummer, der hed: Tænk som Beethoven! Jeg vil gerne fastslå den pointe, at der ikke er den store forskel. For, et af de afgørende punkter i at tænke som Einstein er klassisk musik. Det kommer jeg tilbage til, når jeg kommer til Einstein, men blot for nu at give jer en smagsprøve på, hvad det er, Lyn talte om. For det drejer sig ikke bare om, at Einstein var et videnskabeligt geni, og det var han – vi kommer ikke på den særlige relativitetsteori, men jeg vil komme ind på nogle af de kontroversielle elementer af det – men han var, i hele sin personlighed, som person, et geni. Han havde den rigtige opfattelse af stort set alle spørgsmål, som han blev involveret i, inkl. nogle kontroversielle videnskabelige spørgsmål, hvor mange mennesker mente, at han havde uret. Og jeg taler ikke om de specifikke resultater, men om hans tilgang, fremgangsmåde, selv nu her 100 år efter, eller omkring 60 år efter hans død, er man nødsaget til at komme tilbage til at diskutere nogle af hans ideer. Videnskaben udvikler sig selvfølgelig. Som folk måske ved, og det er blot en del af det, f.eks. men videnskabsfolk er nu, efter at have rasket ned på ideen, gået tilbage til begrebet om en helhedsanskuelse af videnskab. Dette må gå langt videre end det, de tænkte, og selv det, Einstein vidste, og Lyn har været en ledende person. For, en del af problemet er denne adskillelse af forskellige discipliner ikke alene er en adskillelse fra videnskab, men også en adskillelse inden for de forskellige videnskaber: fysik, biologi osv. Og de er i virkeligheden slet ikke adskilte. Det er ikke blot det, at de ikke udgør adskilte områder, men at det er en fejl at tænke på dem adskilt fra hinanden. De kan ikke eksistere adskilte. En af de ting, jeg gerne vil understrege, er, at, for virkelig at kunne opnå det, som Lyn og Einstein taler om, må vi anskue fysik fra et helt andet synspunkt; ud fra et synspunkt om, ikke alene biologi, men om livet; ting, der ikke er entropiske, men, hvad der er endnu vigtigere, selve det menneskelige intellekt. Det er altså ikke hjerne, som de

fleste mennesker ... jeg så en af disse videnskabsvideoer, og de havde et afsnit om Einstein; Einstein og hans videnskab, Einstein og hans et eller andet; og så Einstein og hans hjerne. Der var en journalist, der stillede spørgsmål til topvidenskabsfolk, hvilket ikke gør det bedre, og hun var fikseret på hjernen! Det var en fyr, der studerede Einsteins (fysiske) hjerne fra noget skørt materiale, og hun blev ved med at komme tilbage til, hvor stor var hans hjerne, og hvor mange hjernevindinger var der, det var sindssygt! Så vi taler altså ikke om hjerne, men om det menneskelige intellekt. (Se også LPAC-videoen: *The Extraordinary genius of Albert Einstein*, med indledning af Phil Rubinstein, -red.)

Til dels, for at komme derhen, hvorfor taler Lyn og Helga om det på denne måde, at man må have en tilgang ud fra synspunktet om intellektet. På én måde siger man, at intellektet er adskilt fra det fysiske univers, på en anden måde siger man, at intellektet blot er en sen opdagelse, i det mindste her på planeten Jord; vi ved ikke, om der intellekt andetsteds i universet. Så hvorfor begynde dér? Faktisk er det sådan, at det menneskelige intellekt er det, som universet har frembragt. Vi kan bevise en vis relation til dette univers, hvilket er, hvad Einstein arbejdede ud fra. Men hvorfor må vi tage dette udgangspunkt? Vil de fleste mennesker sige. Er det ikke lidt meget; I har måske ret, det kunne muligvis være interessant at tale om dette. Men lad os nu ... som Lyn ynder at sige: Lad os nu være lidt praktiske. Hvad kan vi (rent praktisk) gøre? Kan vi ikke applikere en anden tilgang? Lige nu; lad os få et bedre system i Europa; lad os håndtere euro-spørgsmålet. Lad os forbedre vores relation med Rusland, lad os få en dialog med Rusland. Det er en god ting. Briterne forlod (EU); lad os se, hvad vi kan gøre med det, der er tilbage; vi må på en eller anden måde holde sammen på Europa. Lad os være praktiske! OK, vi må tage os af spørgsmålet om kineserne. Vi må konkurrere med dem, for det handler altid om konkurrence. En nation imod den anden, det er altid geopolitik, det er altid et nulsums-spil; lad os være

praktiske.

Det problem, vi står overfor, er, at tingene nu er kommet til det punkt, hvor der ikke er nogen praktiske skridt, der kan tages, *undtagen en form for revolution*. Jeg taler ikke om at kaste med brosten og mursten. Hvis vi ikke gør det rigtige, vil jeg gerne understrege, at det kan komme så vidt nogle steder. Hvis vi ser på Mellemosten, dér har vi en forfærdelig situation. Men en revolution i kulturen. Den slags ting, der må udtænkes, f.eks. har vi med musikken, vi har opført koncerten i Berlin, men mere generelt, så bruger vi udviklingen af musikalske kor til at mobilisere folk. Jeg er sikker på, man har noget lignende i Europa; i USA er der mange unge mennesker, der mener, at Rapp-musik er kreativt. De siger ikke bare, at de kan lide det – det siger nogen måske – men det virkelige argument er, at det er kreativt. Det er poesi. Det er virkeligt. Det er gaden. Det er mit liv. De er måden, hvorpå jeg udtrykker mig. Og kendsgerningen er, at, på dette tidspunkt, så, hvis man ikke erkender, at det ødelægger deres intellekt, så kan man ikke organisere det. Men mindre, man i det mindste engagerer sig i denne debat, engagerer sig i ... min hustru er dansk, og Danmark er et vidunderligt land, folk er lykkelige, men jeg har set ungdommen. Og de ligner alt for meget det, vi amerikanere kalder 'Goths', gotere, skinheads osv., med tatoveringer, med alternativ påklædning med kranier og skeletter og 14 nåle igennem næsen, osv. Hvis man har en ungdom, for hvem hæslighed er et højdepunkt af deres kultur, noget, man forsøger at opnå, så har man en ungdom, der har mistet enhver fornemmelse af formål i verden. Mistet enhver fornemmelse af, hvad det vil sige at være menneske. For, at være menneske er ikke hæslighed. Og dette er et virkeligt problem, hvor man ser forskellighederne i kulturer. Især Kina har ungdommen tendens til at være optimistiske. De overtager sikkert nok noget af den vesterlandske kultur, det gør de, og det er et problem. Men bortset fra det, så har de en fornemmelse af, at det at være menneske har en egenskab af skønhed, af udvikling, en egenskab af fremskridt og opdagelse

og spænding. Det ser man ikke hos ret mange unge i Vesten i dag, generelt, selv om der nok skal være nogen.

Se på, hvad der foregår lige nu. Vi har et sammenbrud af det vestlige finansielle system. Deutsche Bank – 50, 70 billioner i derivater – de siger selvfølgelig, at det vil udligne sig, men det er ikke sandt, sådan sker et krak ikke. De sidder ikke der og udligner det hele, og så bliver det til nul, og sluttelig med 50 billioner i derivater, udveksler man en dollar frem og tilbage, og så er det hele løst. Siden hvornår har det fungeret sådan? Det er deres argument. Men det fungerer ikke sådan. 50 billioner i Deutsche Bank – der i virkeligheden ikke er en tysk bank, den har grundlæggende set base i New York osv., men altså, hvad er Tysklands totale BNP? Der er på omkring 3 billioner, sådan noget. Det totale BNP i EU er 18 billioner dollars. Så vi taler altså om mellem 3 til 4 gange det totale BNP. Deutsche Bank er bankerot. I USA har vi ikke råd til noget, undtagen bankerne. Jeg har netop set en rapport fra New Jersey, med 8 millioner indbyggere, den tættest eller næst-tættest befolkede delstat, lidt mere som i Europa mht. befolkningstæthed, der ikke ligner noget andet sted i USA. Der har de en idiot som guvernør, der stillede på som præsidentkandidat, og de har netop erklæret, at de vil standse al reparation og vedligeholdelse af veje og motorveje, for budgettet blev ikke vedtaget. Så han prøver at presse folk. I USA har vi, for første gang i vores historie, en stigning i antal dødsfald i aldersgruppen 25 – 54. Med andre ord, så er antallet af dødsfald pr. 1000 mennesker, eller pr. 100.000 mennesker, er i denne aldersgruppe steget under Bush- og Obamapræsidentskaberne. Undersøgelsen spændte over perioden 1999 til 2012/14. Selvmordsraterne er steget. Men den virkelige historie om sundhedsvæsenet i USA, det er forvirrende, jo, vi har da en 5 – 10 hospitaler i USA, der er hospitaler i verdensklasse. Det er ikke sådan, at vi ikke har disse ting. Men, de bliver ikke brugt, med mindre man tilhører de højere samfundslag, eller udvælges til at deltage i et eksperiment; men bortset fra det, så er bundlinjen lige nu,

at, hvis du er over 65, må vi lige overveje, om det kan betale sig at tage os af dig. Så de sætter altså indbetalingen for lægebehandling op, osv.

Hvad ser vi? EU falder fra hinanden. Hvad er signalerne? Vi ved ikke helt, hvad det er, der foregår i Storbritannien. Vi forsøger at finde ud af det. Men vi ved, at Europa var chokeret over den idé, at briterne stemte for at forlade EU. Det her har en særlig drejning. Den idé, som briterne har spillet, og som giver én en idé om deres rolle, er, at de godt kan lide altid at sætte visse ting op på en sådan måde, der giver kontrol; men de bliver aldrig rigtigt selv en del af det, de sætter op. De holder sig altid lidt udenfor. Churchill er et godt eksempel. Churchill gjorde det meget klart, at de ikke ville opgive Imperiet. Det er grunden til, at de kæmpede mod nazisterne; det gjorde de ikke, fordi de ønskede at redde jøderne, glem det. De kæmpede mod nazisterne – efter at de først havde installeret nazisterne – fordi de ikke ville miste en del af deres imperium, og de indså, at det var den vej, det gik. Men ikke desto mindre var deres exit af EU en faktor, der var noget af en overraskelse, især uden for Storbritannien ... igen, hvad det britiske etablissement tænkte, og jeg vil tro, at der var splittelser selv i det britiske etablissement, og det er sandsynligvis grunden til, at det var så tæt løb. Men en overraskelse, de er ude, og den Europæiske Union er død. Der vil fremover ikke findes noget EU. Disse fyre, Juncker og Schultz, der siger, at vi får et nyt Europa, et stærkere Europa, et kerne-Europa, det grundlæggende Europa – glem det. Europa (EU) er fuldstændigt røget. Til dels, fordi hele banksystemet er røget.

Nu har man Chilcot-rapporten. Jeg mener, at dette også vil vise sig at være betydningsfuldt. Tony Blair udgjorde modellen for det seneste amerikanske præsidentskab. Som det fremgår af selve Chilcot-rapporten, så var han bonkammerat med George W. Bush, og den idé, at det skulle have været George Bush, der kommanderede rundt med Tony Blair, er mere end absurd. Som vi

plejede at sige, så var George W. Bush ikke i stand til at holde fast i en idé på vej fra den ene ende af lokalet til den anden. Dette var Tony Blairs krig. Dette var briternes imperie-krig. Det var USA under Bush. Obama har ambitioner; han vil gerne være mere ligesom Blair. Han vil ikke indrømme, at han ikke ved, hvad han foretager sig, han er alt for narcissistisk, han modellerer sig efter Blair i mange henseender. Dette er det nye Labourparti, husker man måske. Hvad det havde med arbejde (labour) at gøre, aner jeg ikke. Det var så nyt, at de slet ikke behøvede at arbejde!

Chilcot-rapporten gør dette klart. Vi vidste dette; vi sagde dette. Der var andre, der også sagde det. Men den kendsgerning, at dette nu kommer ud få dage efter Brexit, som en rapport – og jeg så faktisk Blair, der forsøgte at undskylde, og han var noget rystet. Så vi har altså enden på EU; vi har de kollapsende banker, og dette har naturligvis udløst en virkning, hvor Carney, som er chef for Bank of England ... og nu har vi bare penge, som de pumper ud, så meget, som de kan. I USA kalder vi det 'helikopter-penge'. Der findes ikke engang en mekanisme længere, hvor f.eks. centralbankerne opkøber obligationer ... det gider vi ikke længere, det virker ikke mere, for det giver centralbankerne for meget gæld. Nu siger man bare, kom, vi giver dig penge, hvis du bliver hjemme, kaster vi penge ned over dit hus!

Systemet er totalt færdigt. Og dette finder selvfølgelig sted på et tidspunkt, hvor der er en ny bølge af terrorisme, med Bagdad, Bangladesh og netop i dag har der været en bombe i Taiwan på metroen, hvor 21 mennesker kom til skade. De har ikke erklæret det for en terrorhandling, så jeg ved ikke, hvad det drejede sig om. Men Bagdad, 250 døde, premierministeren har indrømmet, og er under ekstremt pres, og hvad er det, Chilcot-rapporten bekræfter? At alt dette er en konsekvens af især Irakkrigen i 2003. En afgørende faktor for at forstå Blair, mener jeg, og nogle af jer husker måske dette; denne britiske skuespillerinde, Helen Mirren, spillede Dronning

Elizabeth II og vandt en Oscar; og selv i filmen – og dette er sandt – så er den person, der redder den britiske kongefamilie fra vanære efter Dianas død, hendes mord, Tony Blair. Han var deres mand; det var ham, der fortalte dem, hvad de skulle gøre, hvad de skulle sige, hvordan de skulle håndtere pressen. De vil måske ofre Tony Blair, og uanset, hvad historien er, så er det ikke let blot at feje ham til side som endnu blot en politiker, vi bare skaffer os af med. Dette er fyren der var gesandt for kvartetten til Mellemosten.

Jeg vil også gerne sige, og dette er meget vigtigt, at, siden mordet på Gaddafi, og i stigende grad siden Ukraine, har der været en konfrontation med Rusland, og med Kina til en vis grad. NATO er rykket frem mod øst, det er rykket nærmere og nærmere til Ruslands grænse. Lad mig sige én ting: så snart, jeg personligt, i november 2013 hørte, at der var et initiativ for at tage Ukraine ud af den Eurasiske Økonomiske Union og ind i den Europæiske Union, og der var nogle demonstrationer – så vidste jeg, at det var dårligt. For Ukraine repræsenterer noget, som er hjertet af Rusland på dette tidspunkt, ikke, fordi det er Rusland, men man må indse, at Anden Verdenskrig for to tredjedele vedkommende blev udkæmpet i det, der nu er Ukraine og dele af Polen; det var her, russerne konfronterede nazisterne. Jo, det kom også til Moskva; men en enorm del af denne kamp blev udkæmpet i Donbass, i Ukraine, i de områder af Ukraine, der efter krigen blev en del af Polen osv.

Man har en situation ligesom den, man har i Polen netop nu, hvor man har et sindssyg hørefløjspræsidentskab og -regering, og de vil begynde at tænke på at tage territorium tilbage og konfrontere Rusland. Det er udelukket, at Rusland ikke vil respondere på dette. Man måtte være sindssyg og totalt ude af kontrol. Russerne mistede 27 millioner mennesker i Anden Verdenskrig. Der er en grund til, at de kalder det den store, patriotiske krig. I USA kalder man det Anden Verdenskrig, hvis man kan tælle. Der er ting i USA, der går bedre end det; men blandt de yngre generationer? Man vil få vanskeligheder med at

finde en person under tyve, der kan fortælle dig, hvilket år, USA gik ind i Anden Verdenskrig. Jeg tør ikke vædde på, hvilken procentdel, der ville svare rigtigt. Og en af de meget vigtige ting, der har udviklet sig – der er to ting, der gør dette anderledes end blot at være et dystert billede, og det er kineserne. Kineserne repræsenterer nu en økonomisk og politisk fremtid. Og det er ikke blot – de har gjort bemærkelsesværdige ting. 600.000 – 1 million mennesker er blevet løftet ud af fattigdom. Ti tusinder af mil med højhastigheds-jernbaner og andre former for jernbaner, hvor de nu er ved at bevæge sig ind i det indre af landet. De startede Ét bælte, én vej-politikken, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. Deres anskuelse er det, som Xi Jinping kalder win-win-politik; ikke nulsumsspil, ikke geopolitik, men et samarbejde om udvikling af især udviklingslandene. Og det er meget inspirerende for folk, der ser, at, min Gud, de mener det. De spiller ikke bare et spil. Afrikanerne, for det meste. Og jeg siger ikke, at der ikke er problemer, men man har jo en eller anden journalist fra *Washington Post* eller *The Economist*, der rejser ud og siger, føler I ikke, at kineserne kommer og voldtager jer? Og afrikanerne siger 'nej'. De bygger noget. Lad mig give et eksempel. Etiopien. Vi havde en etiopier, der talte ved konferencen (i Berlin), og Etiopien er et meget interessant sted, det er det næststørste land i Afrika, der er omkring 90-95 millioner mennesker. Der var tilsyneladende et tilfælde, hvor en journalist rejste derned og talte med en højtplaceret person i regeringen, og sagde, 'indser I ikke, at I bliver plyndret? Er det ikke det, Kina vil', typisk koloniherre'. Og fyren svarede, 'nej, det mener jeg ikke; vi har ingen råmaterialer'. Jo, de har kaffe, men kaffe er ikke noget særligt i Kina. De bliver ikke udplyndret. Dette er ikke et kolonialistisk foretagende. Så man har altså rent faktisk en modstand, og udvikling, begge dele. Ikke kun det negative. Vi så i Syrien, at der er modstand. Folk vil kæmpe. I Etiopien falder de ikke bare til patten. Man ser dette i Afrika i stigende grad. Man ser det i hele Asien. Der er en modstand, og en løsning.

Og kendsgerningen er den, at Putin har spillet en meget, meget betydningsfuld rolle. En af de ting, jeg mener, har ændret dynamikken således, at man i Vesten får en Brexit fra befolkningen. Man får endda det kaos, vi har i USA – jeg siger ikke, at kaos er godt; kaos kan føre til helvede. Men hvis man ikke har et reelt lederskab, så vil folk respondere. Man kan ikke sige til folk, 'vær ikke kaotiske'. De vil på et vist tidspunkt sige, ad helvede til med det. Tag USA, med levestandarden, der er ved at bryde sammen, kollapsende infrastruktur; vi er ikke længere den førende nation. Vi kunne stadig væk være en førende nation.

Kina har ført an i udforskning af rummet. Månens bagside, osv. USA plejede at være en førende nation i udforskning af rummet – det er vi ikke mere. Vi har stadig noget, der er blevet tilbage – vi har netop opsendt en satellit for at udforske Jupiter, hvilket er godt – men hvorfor tog det fem år at komme dertil? Fordi vi ikke havde udviklet visse brændstoftyper. Og hvordan bliver satellitten forsynet med energi? Gennem solpaneler. Dette kunne være en endnu mere effektiv mission, hvis vi f.eks. brugte plutonium som brændstof. Men vi gør i det mindste dette. Obama, der så berømt sagde, da han blev spurgt om at tage til Månen, 'Åh, der har vi været!' Det ville jeg ikke engang sige om Grand Canyon, eller om Weis-museet, 'Åh, der har jeg været. Har gjort det.' Under en anden valgbegebenhed var der en, der spurgte ham om fusionsenergi, og han svarede, 'Åh, vi behøver ikke noget af alt det der smarte'. Dette er forskningens fremskudte grænse! Hvis man ikke gør det, hvad gør man så!

Så forskellen i situationen, er, at den måde, som Putin handlede rent strategisk – han har f.eks. været meget åben omkring spørgsmålet om en dialog med Europa, inkl. om Ukraine-situationen. Han tog initiativ i Syrien-situationen, det sandsynligvis mest åbenlyse tilfælde, for ingen forventede, at han ville gå ind i Syrien og rent faktisk åbne for muligheden af at ødelægge ISIS. Hvordan ser USA så lige pludselig ud? Vi

er der, og vi støttede ISIS, forstået på den måde, at vi beskyttede dem mod luftangreb ved at blande dem sammen med disse 'moderate' terrorister. Moderate terrorister? 'Det var en mindre smertefuld død'. Det kunne man formodentlig sige. De hugger ikke hovedet af én; måske bruger de mindre smertefulde metoder, jeg ved det ikke. De er moderate terrorister! Vi støtter dem, og derfor vil man ikke skyde på en fra ISIS, for de står ved siden af – ikke en civil person – men en moderat terrorist! Civile kan vi dræbe. Droneangreb på et par hospitaler, der er i orden. Men lad os ikke gøre en moderat terrorist fortræd. Hvis man ikke gør nar af den slags – man er jo vred, man er indfanget af debatten, hvad skal man sige til en 'moderat terrorist'?

(Mere oversættelse følger. Bliv på kanalen!)

Phil, 36 min., fortsat:

Som vi ved ... en af de ting, der skete i går, som jeg ikke har en fuld rapport over, er, at kongresmedlem Walter Jones sammen med et par andre kongresmedlemmer holdt en pressekonference om disse 28 sider, der ikke er blevet offentliggjort, og som peger på saudierne's rolle, sammen med briterne, men her i særdeleshed de 28 sider omhandlende saudierne's rolle i [terrorangrebet på World Trade Center] 11. september [2001], og som er nært forestående, og som vil blive et punkt, der intensiverer sagen. Men de krævede den omgående offentliggørelse af de 28 sider; og ét af kongresmedlemmerne, Lynch, sagde faktisk, at, hvis dette ikke sker snart, og senest til 11. september, så vil vi oplæse de 28 sider i kongressalen, der således optages i protokollen. Det er et andet univers. Hvorfor sker det? Jeg tror, det er pga. det, kineserne og russerne laver, for det er sådan, verden fungerer. Alle leder efter en årsag nær ved hjemmet, og forsøger resten ikke at forudsige det amerikanske præsidentvalg. For vi har Trump, der er et 'wild card', en sindssyg mand ... men hvorfor kom han så langt, som han er – fordi folk er vrede. Folk er oprørte over det, de gennemlever. Vi har

Sanders, som folk troede, havde et bedre omdømme, men faktisk – han havde stemt for Irakkrigen osv., og han var et falsum et langt stykke hen ad vejen. Så er der Hillary, der virkelig er dårlig, og hun undersøges nu med denne FBI-ting. Verden befinder sig i en utrolig urolig tilstand, især i det, vi kalder det transatlantiske område (vesten). Men der er fremskridt i Asien, i Kina, og der er en nyligt valgt filippinsk præsident, der måske er i færd med at trække sig tilbage fra en konfrontation med Kina. Og USA presser på for en konfrontation med Kina over det Sydkinesiske Hav.

Det, som Lyn og Helga siger, i det mindste, som jeg forstår det, er, at, i betragtning af en verden, der befinder sig i denne form for uro, så kan man ikke tage det væk. Noget af det, det foregår i USA – jeg kan ikke vurdere det alt sammen – men blot inden for de seneste par dage, med hvad der svarer til disse opstande, er, at vi har haft en ny runde med politiskudepisoder mod sorte mænd i USA, så protesterne er begyndt igen. Men der er en ustabilitet i situationen, der er global og universel. Vi har netop set åbningen af den sekundære Suezkanal, Panamakanalen åbner, kineserne investerer i det – faktisk er et stort flertal i verden i en position nu, hvor, hvis vi gjorde det, de kan sige, 'London er forbi. Vi gennemfører Glass-Steagall, New York [Wall Street] er forbi. Vi går tilbage til FDR med denne sag, og vi gennemfører win-win-politikken'. Men det, vi må gøre for at få dette til at ske, er, at *vi må ændre vores syn på mennesket*. Vi har i det tyvende århundrede været igennem – og det er Lyns pointe, og hvor jeg kommer lidt frem til Einstein – i det tyvende århundrede er det, der i stigende grad er kommet frem, et syn på mennesket, der grundlæggende set kan reduceres til at være et dyr eller en maskine. Vi har måske – altså, folk går i kirke, i moskeen, folk har andre måder at udtrykke det, de har forskellige former for overbevisninger, som de taler om, spirituelle o. lign., men det siger faktisk ikke noget om, hvad arten af den menneskelige natur beviseligt er. I de fleste tilfælde vil det dreje sig om at opgive mennesket i

denne verden, og om, hvad man så kan gøre for at redde sig selv. Hvad enten det nu drejer sig om at være en af 'de udvalgte', eller at komme i himlen; hvad historien nu måtte være. Og så har vi det system, som vi rent faktisk lever under, og dette står for mig mere end noget andet som det, som Det britiske Imperium vi sige, og hvorfor Obama er så dårlig. Og vi mener stadig, at Obama bør fjernes fra embedet; det ville være et pragtfuldt spark i – buksebagen – uanset, hvor længe han endnu kan sidde ved magten, fem eller syv måneder. Det vigtigste element i Det britiske Imperium, mener jeg, og det er noget, jeg i hvert fald til en vis grad har lært af Lyn, er britisk epistemologi (erkendelsesteori; den menneskelige erkendelses natur, betingelser og grænser). Briternes syn på menneskeheden. Det er darwinisme, i den betydning, at, eftersom der er en evolutionær udvikling, så kan vi reducere mennesker til deres biologi, til at være aber, eller til noget, der stammer fra dyreliv. Eller gå længere endnu: at man kan reproducere menneskelig intelligens med en maskine. Der er nu opstået en hel ny runde af denne tænkning i øjeblikket. Denne idé kommer i bølger, at vi kan producere kunstig intelligens, at vi kan skabe maskiner, der tænker som mennesker. Det er rent ud sagt beviseligt, at man ikke kan. Kurt Gödel beviste det. Vi kan måske på en måde kontrollere biologiske former og skabe visse former for levende organismer, men det ville kræve en total ændring inden for videnskab. Det ville kræve, at man forstod princippet om livet; hvad det er, der gør livet levende. Jeg så et af disse causeriprogrammer med videnskabsfolk, hvor de angiveligt, eller faktisk talte om det, de kaldte kvantebiologi, som har nogle interessant punkter, men den store pointe hen imod slutningen var, at en af disse fyre sagde, 'jamen, det virkelige problem her er, at vi ikke ved, hvad livet er'. Men det her handler alt sammen om kvantebiologi. Og vi ved selvfølgelig virkelig ikke, hvad livet er. Hvad er det for et princip, der reflekteres i en levende organisme, og som giver det retning, formål? Som giver det en egenskab af hensigt? Af en drivkraft fremad ('go-orientation'), det, vi kalder

teleologi[1]; endelige formål. Det er, hvad vi har med at gøre med livet; livet er under forandring, det er levende; det gør ting, der ikke er tilfældige. Hvad med menneskeligt liv? Og man hører disse diskussioner, og én af disse fyre vil indrømme, 'jamen, hvad er bevidsthed?' Og det er ikke blot bevidsthed, men det, som Lyn kalder kreativitet (evnen til at skabe).

Lad mig træde et skridt tilbage og give jer en idé om, hvad denne form for begreb om kreativitet er. For det, Lyndon LaRouche siger, er, at kreativitet er nødvendig. Man kan sige en ting om kreativitet: På en vis måde er kreativitet det, som Leibniz ville kalde 'nødvendigt og tilstrækkeligt'. Den definerer, hvad menneskelige væsner er. Det er en bestemmende egenskab, der viser, at vi ikke er som dyrene. Vi tilhører et andet domæne. Vi plejede at referere til dette som 'transfinit', altså med andre ord, at vi lever i et domæne, der er således, at man ikke kan måle noget som helst af, hvad vi gør, ud fra et standpunkt om et forudgående domæne. Man kan ikke måle noget som helst, der er af menneskelig art, ud fra standpunktet om abe-liv. Der er så mange mærkelige ting om alt det her med dyrene; det er simpelt hen vanvittigt. For det første er chimpanser nogle af de mest afskyelige væsner, du nogen sinde har mødt. De er simpelt hen ondsindede. De slår hinanden ihjel, de æder deres afkom, i modsætning til dette billede, som folk engang yndede at udbrede. Jeg synes, det er mærkeligt, at modsætningen til chimpanser er det, de kalder bonobo-aber, en slags chimpanse af en anden art, den er yndefuld, slank, og hvad er så deres store ting? De har konstant forskelligartede former for sex. De er konstant engageret i seksuel aktivitet, og det gør dem så til en bedre version af chimpansen. Så det er altså det valg, man har. Man kan være en chimpanse og gå rundt og dræbe og føre krig og æde egne unger, eller også kan man være en bonobo, der hænger ned fra et træ og er engageret i sex i flæng hele dagen lang. Det er altså ikke det, der skete.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Det interessante; indgangsvinklen til at forstå det, som Lyn siger, er hans fysiske økonomi, fremsat i dens enkleste principper. Og man indser, hvor forskelligt dette er fra den måde, folk tænker på, til trods for, at det faktisk ikke er særlig kompliceret – jeg skriver ingen formler op. Jeg er alligevel ikke skrap nok til matematikken, og matematik er under alle omstændigheder ikke kreativitet. Hvad var det, Lyn gjorde med den fysiske økonomi? Han gik ud fra det standpunkt, hvad er menneskets forhold, i samfundet, til naturen; hvordan overlever vi? Hvordan reproducerer vi menneskeslægten? Jamen, vi gør noget, der er meget enestående: vi applikerer viden, i form af teknologi, til en evne til, fra naturen, at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der. Selv jæger-samlere – som jægere udgør vi ikke den store mulighed: vi er ikke hurtige, vi har dog en hel del udholdenhed i forhold til andre dyr, så hvis man vil tilbringe sit liv med at jage giraffer i Kalahariørkenen, så er vi nogenlunde udrustet til at gøre det. Men den tankegang, at vi kan overleve som et kødædende dyr, er temmelig langt ude.

Så udviklede vi landbrug. Hvad gjorde vi? Vi tog videnskabelige kundskaber, ikke blot redskaber, men vi lærte visse ting om astronomi – hvem ved, hvor langt tilbage i tiden, der har været astronomi – sandsynligvis mindst et sted mellem 5.000 og 10.000 år. Der er endda fundet hulemalerier, der er 30-40.000, eller endda 50.000 år gamle, hvor der er tegn på kalendere. Men mindst 5 – 10.000 år. Vi anvendte denne videnskab til at ændre vores forhold til naturen. Vi blev i stand til at få ting ud af naturen, der tilsyneladende ikke eksisterede, som f.eks. vores evne til at anvende kobber og tin til at fremstille bronze, til fremstilling af metalredskaber. Og derfra rykkede vi opefter i vores viden om udvikling af metallerne. Det var alt sammen videnskabelige kundskaber, der blev anvendt til teknologi, der forbedrede vores evne – disse ting var der jo ikke bare, man kan ikke

finde bronze i et flodleje, og der vokser ikke stål på en bjergside. Hvordan gjorde vi det – var det ved forsøg-og-fejl-metoden? Nej, det, der sker, er, at visse mennesker får en idé, de har en forestilling, men det er en ubøjelig forestilling; de vil finde ud af, hvordan de skal bruge deres tanker om det, der findes, til at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der for sanserne at se, og som i realiteten, i den form, i hvilken vi bruger det, ikke findes. Vi skaber eksistensen af i det mindste tætheden af visse materialer, osv., gennem skabende videnskabelig nyskabelse.

Hvis vi ikke gjorde det, ville vi ikke overleve. Vi ville ikke klare det, for vi ville løbe tør for ressourcer, ikke, fordi ressourcen ikke er der – det berømte eksempel er, at der i én kubikmeter jord findes praktisk taget ethvert mineral, man kunne ønske sig, men man kan ikke udvinde det, fordi det kræver en enorm mængde energi at udvinde det. Så, i takt med, at ens energi støder mod visse barrierer, må man udvikle ny videnskab, mere videnskabelig viden for at udvikle nye teknologier, der giver os nye ressourcer. Som vi altid har sagt, olie var ikke en ressource i 1400-tallet. Hvis man fandt olie i sin baghave, var det dårligt nyt. Det blev man ikke rig af, det blev man meget fattig af. Og så blev det til rigdom. Hvorfor? Det var ikke land-rigdom. Rigdom ligger ikke i jordbesiddelse.

Hvis man tænker over dette, hvad betyder det så; hvad er det, man i realiteten ønsker at skabe i en økonomi? Flere genstande – det har man til en vis grad brug for. Det, man virkelig har brug for, er flere mennesker. For, i takt med, at disse udviklinger finder sted, så øges uddannelsesniveaue, den forventede levetid, adgang til levestandard, og jeg mener ikke bare en levestandard, hvor man lever godt. Hvis man f.eks. ønsker at skabe børn, der kan, skal vi sige, arbejde i en moderne økonomi, kan man ikke berøve dem adgang til visse af et sådant samfunds produkter. Hvordan begynder et barn at lære om elektricitet, om at kontrollere lys og andre ting? Det

lærer, at det har en vis magt over disse genstande. Og magten kommer visse steder fra. Det lærer også at relatere socialt til andre mennesker, fordi det har brug for disse mennesker for at kunne håndtere disse objekter og denne magt. Hvis han eller hun ikke har det, er han berøvet evnen til at forstå den videnskab, teknologi og det samfund, han eller hun lever i. Hvis man producerer fattigdom, er det ikke kun fattigdom, man producerer, men man underminerer udviklingen af selve samfundet og de kreative evner.

For det andet, så er kreativitet det træk, der definerer den menneskelige art. For nu at bruge et filosofisk-teknisk udtryk: Rent ontologisk er det menneskets natur at være kreativt, at vi har evnen til at være kreative. Vi kan udtrykke ideer, der frembringer kreativitet. Ideer, der udvikler andre mennesker. Hvis vi ikke har det, så agerer vi ikke i overensstemmelse med den menneskelige arts natur. Jeg tenderer – jeg er ikke en person, der har en vis baggrund – mod at fastslå den pointe, at dette er nødvendigt. Det er skønhed, hvis man tænker over det, at mennesker – ethvert menneske – har dette, og at det er en moralsk forpligtelse at give børn adgang til dette. Og jo mere videnskabelig udvikling, desto flere børn har man brug for, desto mere kreativitet har man brug for, og desto mere har man brug for at tænke på fremtiden.

De fleste af os – hvis vi ønsker at besvare nogle af de teologiske spørgsmål: Hvad er mit bidrag, hvad er min sjæl, hvad er det, jeg efterlader mig? Man efterlader en fremtid til de fremtidige generationer. Man bidrager til denne fremtid. Ideer, undervisning, udvikling, at redde mennesker. Og ikke alene det, for man må gøre noget, mener jeg, man må ikke alene skabe en fremtid; men man må skabe en fremtid på en sådan måde, at disse mennesker vil have evnen til at skabe en fremtid. Man må på en vis måde se ud over horisonten, længere end til horisonten til ting, som man ikke kan se; men at man har en følelse af, at man må agere på det, man må give de

mennesker, der befinder sig på denne horisont, en garanti for, at de vil blive i stand til at se ud over den næste horisont. Og så begynder det i det mindste at nærme sig formålet med samfundet.

Dét er Lys fysiske økonomi; det er i det mindste ét udtryk for det. Vi er af nødvendighed kreative, og med mindre vi får denne idé ud til andre nationer, andre folkeslag, til os selv, vil det ikke lykkes os at gennemføre det, vi må gøre lige nu for at garantere en fremtid. Vi vil stå over for krig. Lyn har sagt, briterne bluffer, Obama bluffer; vi kan ikke gå op imod russerne på de østlige grænser med 4.000 tropper, eller hvor meget, det er. Men vi leger med ilden. Hvis vi tror, vi kan tyrannisere russerne, kineserne, presse dem, tvinge dem til at indvilge, efter det, vi gjorde mod dem i 1990'erne, er det højst usandsynligt.

Hvad vil det så ske? Jamen, enten provokerer vi russerne til et angreb, hvilket ikke er udelukket, hvis de tror, de selv vil blive angrebet – et atomangreb – eller også, hvis vi bluffer og bluffer, og vores bluff afsløres, ja, så affyrer vi, af ren desperation. Det er ikke bare 'krig ved et uheld', som man skal være bange for, selv om det er en mulighed.

Det er ét aspekt. Det andet aspekt er det, jeg fortalte om USA. Vi befinder os på en nedadgående kurs – jeg vil ikke gå i detaljer. Vi har høje rater af afhængighed af smertemedicin, osv. Vi har en voksende fattigdomsandel i befolkningen. Vi har ikke en infrastruktur, der er under udvikling. Vi har meget lidt videnskab tilbage, og det, der er tilbage – jeg vil fortælle noget, bare for at fortælle en vittighed. Vi plejede at sige, vi skaber raketforskere, og de arbejder på Wall Street! De hyrer nogle af topmatematikerne, videnskabsfolk, raketingeniører osv., de hyrede dem i '80'erne og '90'erne til at udføre disse fantastiske algoritmer for finansverdenen, for en derivat; man skal være et geni for at regne det ud ... jeg bruger ordet bredt. Nu er Wall Street på spanden, så hvor bliver disse fyre hyret? De veluddannede fysikere? De bliver

hyret til sportshold! Og hvad bliver de hyret til at gøre? De bliver hyret til at udføre endnu mere sofistikerede dataanalyser og fysiologi af atleten for at få dem til at præstere bedre og bedre og bedre og blive i stand til at vælge dem, der virkelig er de bedste spillere. Dette gælder for sport i USA, jeg kan nævne de sportshold, der har hyret nogle af disse fyre. Sikke et utroligt spild! Det er sandt; det er ikke noget, jeg står og finder på. Vi producerer knap nok tilstrækkeligt med videnskabsfolk, og så udregner de data for det lokale fodboldhold.

Det, som Lyn taler om, er ægte kreativitet, og det er derfor, han refererer til Einstein. For at komme til pointen – men før jeg kommer til det, vil jeg fastslå en anden pointe, for det er vigtigt for at forstå Einstein. For spørgsmålet er: Hvordan skaber man kreativitet? Det, vi virkelig har behov for at reproducere, er kreative mennesker. Den virkelig værdi i en økonomi er raten af produktion af kreative mennesker, af videnskabelige og kunstneriske genier. Det er det mål, hvormed man måler sig selv. Hvordan gør man det? Man vil sige, at man uddanner folk videnskabeligt – ikke matematisk. De store videnskabsfolk var ikke matematikere, i modsætning til, hvad folk tror. Matematik er destruktiv, medmindre den anvendes som et tillæg til ægte videnskab. For hvad er matematik andet end et sæt af regler, som man må blive indenfor, hvilket betyder, at man ikke kan frembringe noget nyt? Man kan ikke skabe noget.

Hvordan frembringer man så kreativitet? Det er her, klassisk kunst kommer ind ... man kan ikke bare sige til et barn, gå ud og opdag noget! Man må have en idé om, hvordan intellektet må fungere for at gøre en opdagelse. Af hvilken art, den menneskelige natur er. Noget får man fra historien, ved at se på, hvordan opdagelser blev gjort, ved at gentage videnskabelig aktivitet. *Men kernen i det får man fra klassisk kunst.* For, hvad er det, man gør, især inden for musik, men også med poesi og drama; de har hver deres aspekt. Men hvad er

det, man gør? Man skaber et vist tilsyneladende paradoks, en tilsyneladende problemstilling, hvor, hvis folk fortsætter med at agere, eller musikeren fortsætter ud ad det spor, han følger, i kompositionen, eller i opførelsen af kompositionen, så vil den bryde sammen, den vil ende med at lyde som støj. Eller også bliver den bare kedelig, for noget af det, der sker, er, at man bare bliver ved med at gentage sig selv. Måske med en let ændring, men hvis man lytter til visse former for musik, som rapp-musik, men selv folkemusik. Et af problemerne, hvis man kun har folkemusik, den kan være smuk, har måske dejlige melodier, men den har tendens til at være repeterende. Så, hvis man ikke har en fornemmelse for at skabe noget nyt af den kanoniserede musik, så sidder man fast. Og hvad gør klassisk musik? Bortset fra korformen, den sociale form osv., så gør den det, at den af dig kræver, at du skaber noget, der aldrig hidtil er blevet hørt. Eller at man i det mindste opfører den, og i processen med at opføre den, så repeterer man på en vis måde i sit intellekt den oprindelige opdagelse. Hvad havde komponisten i tankerne, og hvad gjorde han eller hun, der ændrede musikens natur og udtrykte den fundamentale idé om skabelsen af ideer? Musik er på en vis måde en meta-disciplin. Man skaber ideer om, hvordan ideer skabes. Man ser dette i kor, det er derfor, polyfoni er så vigtigt. Det er derfor, det veltempererede klaver var så vigtigt. For det gav grader af frihed i udviklingen af og udtrykket for nye ideer.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Dette er én ting, som Einstein, og især hans generation, men som Einstein vidste. Han var en rimeligt habil violinist. Nogle mennesker siger, at han ikke var særlig god, nogle siger, at han var virkelig god; jeg har ingen anelse. Men iflg. alle overleveringer var han en rimeligt habil violinist. Det, der var vigtigt for ham, var, at musikken var afgørende for hans evne til at tænke. Ikke sådan, at han gav sig til at spille violin, og så følte han sig afslappet, og så fik han en

idé. Men det var sådan, at musikken var den måde, han tænkte bedst på. [Max] Planck var lige ved at blive koncertpianist, og det var først ved et givent tidspunkt, han besluttede, det var bedre for ham at blive fysiker. Og i den generation spillede de fleste af dem, Nurdst, de spillede alle, Aronfels, de var ikke alle store videnskabsmænd; men denne kultur med at udvikle ideer, gennemarbejde nye ideer, gøre nye ideer gældende var rodfæstet i klassisk kultur, i Schiller. Einsteins moder var f.eks. en stor læser af Schiller, Heine, og hans fader var vist også en stor tilhænger af Heine. Det var i heldigste fald den kultur, der blev udviklet. Og det var dette, der gjorde det muligt for sådan en som Einstein at blive en stor tænker. Han var f.eks. ikke nogen stor matematiker; han var ikke en dårlig matematiker, men han var ikke en stor matematiker; han var fysiker. Han havde sine berømte 'gedanken'-eksperimenter: Han skabte i sine tanker visse betragtninger, og han spurgte dem, hvad er løsningen på problemet i disse betragtninger, eller hvad var det, der reflekteredes? Hvad, om jeg kan rejse lige så hurtigt som en lysbølge? Ville universet stoppe? Er det muligt at rejse hurtigere ... Det var ikke løsningen, men det gjorde det muligt for ham at tænke over ting, som han ellers ikke ville have tænkt over. Og sluttelig fik han nogle afgørende ideer, om lysets hastighed var konstant, men mere endnu, det, at love, fysiske love, var universelt gældende. Det er det, relativitetsprincippet ... relativitetsprincippet er det modsatte af det, man tror, det er, og som det ofte fremstilles, var blot ens perspektiv. Nej, hele pointen med Einstein, i betragtning af nogle af tidens problemer, der er af mere teknisk art, om elektromagnetisme, teorien om æteren osv., dukkede der visse problemer op. Og Einstein sagde, vi må have et system, hvor dette systems love gælder for hele universet, for alt! Uanset, hvad den uniforme bevægelse er, uanset, hvad accelerationen var, og uanset raten af forandring, det var generel relativitet. Så det var ikke relativitet, men i virkeligheden, hvad er de universelle principper, som jeg kan sige er sande uanset hvilken

bevægelse, der foregår? Og dette var, hvad han anvendte på grundlæggende set alting. Og hans indsats inden for enhedsfeltet var ikke én enkelt ligning, men det var et forsøg på at finde de underliggende, universelle principper, der styrede alle de tilsyneladende spørgsmål i universet. Elektromagnetisme, tyngdekraft, den stærke og svage kraft, og atomkerneniveauet. Og tænk over, hvad der foregår i det 20. århundrede. I det 20. århundrede er der et angreb på denne form for tænkning. Fra Bertrand Russel, til en vis grad fra Hilbert; og det, der udgjorde en del af angrebet, var, at vi må holde os til matematikken. Lad os aksiomatisere matematikken.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen.)

[1] filosofisk anskuelse, hvor man mener, at det, der sker i verden, har et formål, en hensigt.

**RADIO SCHILLER den 4. juli
2016:**

**Lad os fejre den 4. juli med
at gøre oprør imod Det**

nuværende britiske Imperium

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Obama, Orlando og det anglo-saudiske terrornetværk.

Kort video, engelsk

– Det masseorderiske voldsorgie i Orlando, Florida, er blot det seneste i en række forfærdelige terrorangreb, der, ligesom 11. september 2001, udspringer af den 30 år gamle Al Yamama olie-for-våben-aftale mellem de britiske og saudiske monarkier. En aftale, der skabte nutidens jihadistiske apparat som et dække for krigsoperationer, der har til formål at destabilisere rivaliserende nationer, med Rusland og Kina som hovedmål. Få hele historie her: lpac.co/orlando

Britisk, saudisk og FBI's medskyldighed i massedrab i Orlando, Florida, afsløret:

Det er de samme, som gav os 11. september

16. juni 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Det indledningsvise børneeventyr, der fortalte, at massedrabene i Orlando var Islamisk Stats værk, disintegrerer hastigt i takt med, at nye beviser peger på den selv samme kombination af magter, der udførte de oprindelige 11. september-angreb – briterne, saudierne og FBI.

Massemorderen fra Orlando, Omar Mateen, var en mangeårig ansat hos et af den britiske Kronens største og mest modbydelige private sikkerhedstjenester – G4S, der har 620.000 ansatte i flere end 100 lande. G4S er det tredjestørste, private selskab i verden, og det er en afgørende del af det britiske monarkis »usynlige imperium«, bestående af private lejesoldater, mordere og hemmelige operatører. I USA har G4S sikkerhedskontrakter på 90 % af nationens atomkraftværker, er en hovedunderentreprenør for USA's Departement for Intern Sikkerhed (Homeland Security), og udførte endda sikkerhedsopgaverne for offshore olieplatformene fra British Petroleum i Den mexicanske Golf, hvilket er det sted, hvor Omar Mateen arbejdede i en årrække.

På trods af den kendsgerning, at kolleger krævede, at Mateen blev fyret pga. hans psykotiske og voldelige adfærd, beholdt firmaet ham og arrangerede en tilladelse til at få et hemmeligt våben for ham.

Mateen foretog to rejser til Saudi-Arabien, i 2011 og 2012, hvor han boede på firstjernede hoteller og andre indkvarteringer i den dyre klasse. Det vides ikke, hvad han lavede der, men begge rejser fandt sted, mens han var ansat af G4S.

I næsten et helt år var Mateen genstand for en FBI-

undersøgelse pga. mistanke om bånd til terrorister, men FBI droppede sluttelig sagen, og hans job hos G4S var på intet tidspunkt i fare. Faktisk gør nylige rapporter i *New York Times* og *The Intercept* det klart, at selve FBI har styret en hær af betalte »islamistiske« provokatører, der kørtes gennem de klassiske »sting-operationer«[1], der blev berømte gennem 1970'ernes og '80'ernes Operation Abscam og Brilab, hvor FBI-agenter forklædte sig som rige, saudiske prinser for at narre kongresmedlemmer og medlemmer af fagforeninger i fælder. Halvdelen af alle de såkaldte »terrorsager«, som FBI har indledt siden 11. september, involverer disse sting-teknikker, og i mange tilfælde var ofrene mentalt syge eller i desperat pengenød, eller begge dele.

Hvis man vil forstå, hvordan briterne kontrollerer og manipulerer amerikansk politik, skal man blot omhyggeligt studere denne anglo-saudiske-FBI-forbindelse. Det er dette apparat – der har været en dominerende faktor siden lanceringen af den anglo-saudiske Al Yamama olie-for-våben-aftale i 1985, med dens hemmelige offshore-konti til at finansiere global, jihadistisk terror – som må afsløres og knuses fuldstændigt, hvis USA nogensinde igen skal genvinde sin selvstændighed.

Dette er grunden til, at briterne og saudierne og FBI er rædselsslagne ved udsigten til, at de 28 sider [af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport om 11. september fra 2002, -red.] skal blive frigivet til offentligheden. Beviserne, som indeholdes i disse sider – uagtet de løgne, der kommer fra John Brennan og Barack Obama – åbner vinduet for hele det Britiske Imperiums topstyrede kontrol over global terrorisme. Den netop indgivne Resolution i Repræsentanternes Hus nr. 779 (H.Res.779), der kræver, at det hemmeligstemplede 28 sider lange kapitel fra den Fælles Kongresundersøgelses-rapport om 11. september omgående udgives i Kongressens protokoller, <https://www.govtrack.us/congress/bills/114/hres779/text>

uden indblanding fra Obama eller John Brennan, under den forfatningsmæssige opdeling af magten, er en magtfuld intervention. Det faktum, at lovforslaget blev fremstillet samme dag, som den saudiske vicekronprins og magten bag tronen, prins Mohammed bin Salman, ankom til Washington for at mødes med [udenrigsminister] John Kerry, [forsvarsminister] Ashton Carter, [chef for CIA] John Brennan, [efterretningschef] James Clapper, [formand for Repræsentanternes Hus] Paul Ryan og [tidl. formand for R.H, nuværende leder af mindretallet i samme] Nancy Pelosi, viser en perfekt timing.

Dette er et opgørets øjeblik, og alle mentalt raske kræfter må mobiliseres for at tvinge sandheden om det Britisk-Saudiske Imperium frem, og for at bringe dette imperium til fald én gang for alle.

[1] Et kompliceret undercover-spil, der planlægges og udføres omhyggeligt af agenter (især for at fange forbrydere)

Den britiske faktor i 11. september og al efterfølgende global terror

Mens verdens medier fokuserer opmærksomheden på Saudi Arabiens hånd bag angrebene d. 11. september – og al efterfølgende jihad-terror jorden rundt – og præsident Barack Obamas dække over disse forbrydelser, skal de egentlige ophavsmænd til dette massedrabs-program ikke findes i Riyadh eller det Hvide Hus, men i London. Det er aldeles passende og korrekt, at den britiske agent, og nøglefigur i at dække over 11. september Barack Obama, styrer direkte fra Riyadh til London senere i denne uge for, endnu engang, at hylde den britiske Dronning.

Saudi-Arabien har altid været den britiske Krones ejendom, tilbage til Lawrence af Arabiens tid, og den oprindelige generation af Huset Saud og Wahhabi-gejstligheden. Faktisk daterer britisk kontrol over de Persiske Golfemirater sig tilbage til det britiske Østindiske Kompagnis velmagtsdage i det attende og nittende århundrede. Men dette britiskkontrollerede partnerskab med de saudiske kongelige blev sat på langt mere formel og aktiv fod i 1985, da Prins Bandar bin-Sultan, en selverklæret britisk agent, sluttede Al-Yamamah handlen med Margaret Thatcher, og derved etablerede olie-for-våben tuskhandels-systemet, under hvilket hundreder af milliarder af dollars blev afsondret til britiske offshore finansielle fristeder – til finansiering af terrorisme, kup og snigmord jorden over.

Det er denne del af 11. september, der indtil nu har manglet fra den, nu på høje tid, offentlige opstand over hemmeligholdelsen af de 28 sider fra den originale fælles Kongresundersøgelse af 11. september. Hvor fik den saudiske USA-ambassadør prins "Bandar Bush" pengene fra til at finansiere de to ledende 11. september flykaprere i San Diego?

Fra Al Yamamah kontoen i Bank of England, der gik til hans personlige bankkonto i Riggs National Bank i Washington. Det var hans del af Al Yamamah-rovet, minimum \$2 milliarder.

Uden beskyttelse fra Londonistan ville der ikke være et Saudisk kongedømme, ingen infrastruktur til jihad-terrorisme, ingen global stof-epidemi og ingen trussel om global udryddelseskrig.

Helt tilbage fra før de faktiske 11. september angreb, som Lyndon LaRouche overværede på live-TV mens han gav et interview til den populære radiovært fra Utah Jack Stockwell, advarede LaRouche om en truende Rigsdagsbrand, iscenesat under Bush-Cheney administrationen for at drive USA hen imod en diktaturstat. I december 2000 havde Executive Intelligence Review formelt begæret, at det amerikanske State Department satte Storbritannien på listen over statssponsorer af terrorisme. Dokumentet angav detaljeret snesevis af formelle klager fra regeringer rundt om i verden imod Londons husly til, og finansiering af, terrorister og voldelige separatister.

Der var rigeligt med lejlighed til at stoppe masseblodsudgydelserne inklusiv 11. september ved at tage fat på menneskehedens virkelige fjende – det britiske Imperium. Undladelsen af at gøre dette i den nylige fortid har bragt os i det graverende øjeblik af krise, hvor et desperate og bankerot britisk Imperium er parat til at sprænge verden i luften, hellere end at afstå dets magt. Nu er øjeblikket inde til at slå den saudiske terrormaskine, sammen med det britiske Imperium, der i virkeligheden kører showet, ud. Bryd dækket over 11. september, og tag Obama ned sammen med anglo-saudierne. Det er muligvis menneskehedens sidste og bedste chance for overlevelse.

RADIO SCHILLER den 25. april 2016: Barack Obama er en britisk agent

Med formand Tom Gillesberg

RADIO SCHILLER den 21. april 2016: Den britiske hånd bag Saudi- Arabians støtte til terrorisme

Med formand Tom Gillesberg

Uden en mission er I døde!

22. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – »Bankerotten i USA's økonomi er generelt set færdigt. Det er absolut færdigt«,

erklærede Lyndon LaRouche kategorisk i sin **diskussion mandag den 21. marts med LPAC Policy Committee**, under den internationale webcast.

Mens de fleste amerikanere ser den anden vej og med frygt i sjælen forsøger at lade som om, at det ikke finder sted, så er det, vi i virkeligheden er vidne til, hele det transatlantiske finanssystems død – det er bankerot og står ikke til at redde. Men, vi er også vidne til en nations død, og dens befolknings død, fordi vores fornemmelse for en national mission – og de enkelte individers fornemmelse af formål og selve det, at have en identitet – systematisk er blevet fjernet af Det britiske Imperium, dets agenter og dets politik internt i USA. Intet har været så afgørende for denne operation som nedlæggelsen af NASA, som er kulmineret under Obamas præsidentskabs-parodi.

I går erklærede LaRouche: »Der er hele kategorier af folk, der under normale omstændigheder var produktive mennesker. De har ikke længere nogen rolle at udfylde. For det første sidder vi på toppen af en vulkan, som er det bankerotte, transatlantiske finanssystem, som kan – og vil – eksplodere i en hyperinflationsskabende nedsmeltning, hvad øjeblik, det skal være. Tro endelig ikke, at den nuværende politik med endeløse bailouts og »helikopterpenge«, som tidligere formand for Federal Reserve, Ben Bernanke, holdt af at kalde det, kan holde stand. Man kan ikke forsøge at 'redde' for 2 milliard dollar værdiløse, spekulative finanspapirer med endnu en milliard finansielt affald, uden, at det eksploderer op i ens ansigt. De regeringer, der støtter op omkring denne galskab – såsom Obamaregeringen – er lige så skyldige i de forbrydelser, der begås.

Det britiske Imperium er dømt til total undergang, understregede Lyndon LaRouche i dag, og de handler i total desperation: de vil ikke acceptere et nederlag, og de er parate til at dræbe *en masse*. Der er stærke indikationer på, at dette er i gang i USA, såvel som i Europa.

Dødsfald som følge af narko-overdosis, alle kommuner, USA, 2002-2014. O.D.'s er steget til tårnhøje tal i næsten alle USA's kommuner under Bush' og Obamas præsidentskaber.

Ud over det eksploderende finanssystem, så sidder vi også på toppen af nok en vulkan, som er den erklærede hensigt fra Det britiske Imperium – og fra deres marionet, Barack Obama – om at fremtvinge regimeskift i Rusland og Kina. Som Lyndon LaRouche i årevis har advaret om, så er kriserne i Libyen, Syrien og Irak, og international terrorisme generelt, alle sammen rettet mod et strategisk atomopgør med Rusland og Kina. De seneste »barbariske« terrorhandlinger i Bruxelles, som præsident Vladimir Putin kaldte det, er ingen undtagelse. Idet hun talte om de internationale sponsorer af terrorisme – som vi ved er Det britiske Imperium, der opererer under diverse flag – var talsperson for det russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, ligefrem: »Man kan ikke støtte terrorister i én del af verden uden at forvente, de også dukker op i en anden.«

Rusland og Kina fortsætter med at spille deres rolle i at gå op imod dette vanvid, og bygge et Nyt Paradigme baseret på en mission for menneskeheden, der udfolder sig omkring win-win-samarbejde om grundlæggende forskning så som rumforskning, og samstemmende store infrastrukturprojekter her på planeten Jord.

Men for at det skal lykkes, må USA bringes med ombord i dette Nye Paradigme. Til en begyndelse må de nazister, der ønsker at forvandle USA til en koncentrationslejr, afsløres som det, de er – lige fra FBI-hooligans, til Obamas drabsmaskine og til Wall Street-bankerne, der har folkemord i deres kølvand. At give dem en stærkt forsinket blodtud er en god måde at få humøret op og genoplive optimisme på.

Dernæst må landet genoprette sin fornemmelse for national

mission omkring NASA's rumprogram, med Kesha Rogers' kampagne som spydspids for vore bestræbelser i denne retning. Dette vil gengive folk ikke alene produktive jobs, men selve deres fornemmelse for mening og menneskelig identitet. Og det er en kraft, som Det britiske Imperium ikke kan håndtere.

**RADIO SCHILLER den 22.
februar 2016:
Knæk Det britiske Imperium
med en tysk-russisk
udviklingskorridor
og et kinesisk-koreansk-
russisk hurtigtog**

Med næstformand Michelle Rasmussen